

1001 ROMAN

SA

15

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NEŞRİYAT MÜDÜRÜ :
TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :
SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ :
Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş
ADRES :

Ankara Cud. No. 36 — İstanbul
Telefon : 23714

Çıkaran : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÖLÜM CASUSU
Roman

GARDİYAN
Hikâye

BUGÜNÜN HÂİKALARI
Resimli Bilgi

YANGIN
Resimli Billece

ERROL FLYNN
Portre

DİŞİ YILAN
Film Hikâyesi

KADIN VE AT
Hikâye

KARİKATÜR

(Kapaktaki resim : Film hi-
kâyemize aittir.)

22 Temmuz 1948

SİNEMA Aktüalitesi

NE YAPILDI?

«Dragon Seed — Canavar
Tohumu» filminin çevrilmesi
için Hollywood'un cenubun-
daki Calabasas mıntakasinda
bir Çin köyü meydana getiril-
miştir. Bu filmin başrollerin-
de Katherine Hepburn ve
Turhan Bey oynuyorlar.

ECEL GELİNCE

Frances Rafferty'nin ni-
şanlısı Teğmen Dewey Barnes
25 numaralı bombardıman
kolunda pilottu. Tayyaresiyle
Almanya üzerine birçok akin-

Margaret O'Brien yola getiri-
yor.

YEMİN ETMİŞLER

«Dastination Tokyo - He-
def Tokyo» filmi çevrilirken
stüdyoya hiçbir ziyaretçi ka-
bul edilmemiştir. Çünkü fil-
min mevzuu son model bir
denizaltının içinde geçiyordu.
Birçok keşiflerin gizli tu-
tulması için Bahriye komu-
tanlığı bu yasağa başvurmak
zorunda kalmışlardır. Filmin
başrollerinde oynayan Cary
Grant, John Garfield, Ro-
bert Hutton gibi birçok ar-
tistler denizaltında çalışır-
larken öğrendikleri sırları

lar yapmış ve her defasında
da sağ salım üssüne dönmüş-
tür. Geçenlerde Hollywood'a
gelen teğmen sevgilisini gör-
meğe giderken bindiği oto-
büs devrilmiş kendisi de öl-
müştür.

YİNE HAYDUT

Wallace Beery son olarak
çevirdiği «Bad Bascomb - Ha-
in Bascomb» filminde sığır
hırsızlığı yapan, posta arabası
soyan, silâh kuvvetiyle
bankaları soyup sovana çevi-
ren bir haydut rolündedir.
Filmde yedi yaşındaki çoc-
uk yıldız onun karşısında
oynuyor. Kanunun yola geti-
remediği bu haydutu küçük

kimseye söylemeyeceklerine
dair yemin etmişlerdir.

Şayner yine sustu. Cakson dalgın gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Birdenbire doğruldu:

— Bana uğradığınızı ve bu meseleyi konuştuğumuzu kimseye söylemeyin. Ben derhal lâzım gelen tertibatı alacağım. Bizat kendim arkadaşlarımla beraber bir iki saat kadar hastahaneye geleceğim. Keyt'in başında bekleriz. Biz varken katil onun yanına yaklaşamayacaktır, sanıyorum.

Doktor Şayner bu teminat üzerine biraz ferahlamıştı. Yerinden kalkarken:

— Teşekkür ederim, diye mırıldandı. Üzerimdeki ağır mesuliyeti kaldırdınız. Derhal hastahaneye döneceğim. Dört gözle sizi bekliyeceğim.

YAKLAŞAN ÖLÜM

Doktor gitikten sonra odada kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizliği ilk defa Valter bozdu:

— Söyle Cakson, dedi. Ne düşündüğünü anlatalım.

Cevat öteden alay etti.

— Cakson şayet düşünse-bilséydi, bize ihtiyacı olur mıydı?

Müfettiş kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra:

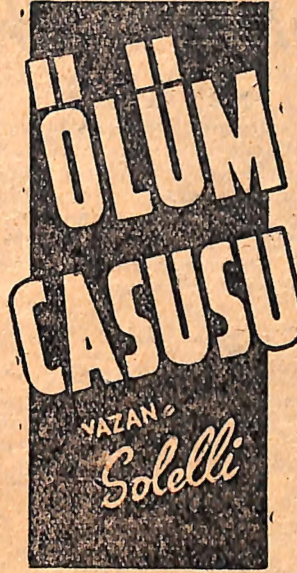
— Bu alelade bir mesele değil arkadaşlar, dedi. Dr. Şayner bilmiyerek bir hakikate dokundu. Evet bu tehdit mektupları günlerdenberi peşinde koştuğumuz casus teşkilâtıyla alakadardır. Bana kalırsa bu işi yapan el bizim aradığımız kuvvetin elidir. Siz ne dersiniz?

Valter omuzlarını silkti:

— Ben hiç birşey diyemeyeceğim, diye mırıldandı. Yalnız bu iş bana biraz kararlılık ve sonu tehlikeli görünüyor. Kâhya Grin'i, sahite Milyoner Forest'i gözlerimizin önünde elimizden alıverdiler. Korkarım ki Keyt'i de burnumuzun dibinde öldürecekler.

— İşte buna mâni olmak için lâzım gelen tedbiri alacağız ya.

— Forest'in ölümünün ö-

Resimleyen : SURURİ

nüne geçebildik mi? Hususile katil bu sefer cinayeti evvel-den haber verdiğine göre herşeyi ona göre hazırlamıştır. Yani ummadığımız noktadan hücum edecek olur-sa?.

— Hastahanenin dört bir tarafını polis kuvvetiyle çevirteceğiz. Kimse içeriden dışarıya, dışarıdan içeriye girip çıkamayacaktır. Hastanın odasını üçümüz kontrolle alacağız. Kimseyi odanın yanına sokmayız.

Burada Cevat söze karıştı:

— Valter'in sözüne dikkat et Cakson, dedi. Katil hazretleri de bizim gibi bütün ihtimalleri düşünmemiş midir acaba? Yapacağı cinayeti evvel-den saat ve dakikasile haber verdiğine göre en ufak teferuatı bile hesaplamış ve plânını ona göre kurmuş olmalıdır. Şu halde cinayete mâni olmak pek güç olacak.

Cakson bir müddet oturduğu yerde dalgın dalgın düşündükten sonra birdenbire yerinden fırladı:

— Haydi arkadaşlar, dedi. Harekete geçelim!

ÖLÜME KARŞI SAVAS

Müfettiş Cakson memurlarından birini çağırdı. Ona uzun uzun talimat verdi. Sonra arkadaşlarına dönüp:

— Haydi gidelim, dedi.

Bir otomobile atlayıp doğruca Dr. Şayner'in şehir haricindeki hastahanesine gittiler. Doktor onları bizzat kendisi karşıladı:

— Heyecanla sizi bekliyordum, dedi. Gelmiyeceksiniz diye korkuyordum. Düşündükçe bu işin pek şaka götürür yeri olmadığını anlıyorum. Size haber verdiğime çok iyi etmişim. Allah göstermesin fena birşey olursa büyük bir mesuliyet altında kalmış olacaktım.

İçeri girdiler. Doktor durmadan konuşuyordu:

— Fredrik Keyt gılgın gibi. Yanında iki hastabakıcı var. Kendisini güçlülkle zaptedebiliyorlar.

Üst kata çıktılar. Hakkaten Keyt'in yattığı oda uzun bir koridorun sonunda idi. Hastahanenin diğer kırsımlarile hiçbir alakası yoktu. Dışarıya açılan geniş bir penceresi vardı. O da zaten ufak bir yerdii.

Cakson'un ilk işi odaya girer girmez hastanın yanına duran hastabakıcıları dışarı çıkartmak oldu. Keyt onları görünce büsbütün asabileşti. Doktora doğru dönerek avazı çıktığı kadar:

— Beni öldürecekler doktor! Bu adamlar beni öldürecekler! Çıkar bunları dışarı! diye bağırmağa başladı.

Sonra müthiş bir korkuya kapılarak yatağının içine bürzldü. Sanki onlardan kabii olduğu kadar uzaklaşmak istiyor gibiydi. Doktor Şayner:

— Korkma Keyt, dedi. Bu baylar polise mensup kimselerdir. Sana gelen o mânasız tehdit mektuplarından kendilerine bahsettim. Onlar da bu işin kaba bir şaka olduğuna inanıyorlar. Fakat ihtiyaten bu geceyi senin yanında ge-

girecekler. Böylece senin de yersiz korkun azalmış olur.

Keyt'in gözleri büyüdü. Çarpılan ağzı ile bağırmağa başladı:

— Yersiz korku mu? Yersiz ha?.. Beni öldürecekler diyorum sana! Bu gece saat onikiyi çalarken beni öldürecekler. O menhus heriflerin tehditlerini yerine getirdiklerini bilirim ben!.

Cakson bir iskemle çekerek:

— Mister Keyt kim bu herifler? diye sordu.

— Bilmiyorum. Kim olduklarını bilsem ben onlara gösteririm!

Sonra birdenbire aklına gelmiş gibi köpürdü:

— Sizin de onlardan olmadığınızı kim ispat eder bana? Polis kılığı altında beni öldürmeğe gelmiş haydutlar olmadığınız ne malum?

Cakson cebinden resmi hüviyet varakasını çıkarıp Keyt'e uzattı. Keyt vasıkayı dikkatle gözden geçirdikten sonra:

— Evet siz polissiniz ama, yanınızdakiler kimdir?

Cakson, Keyt'i inandırıcıya kadar uzun uzun teminat verdi. Doktor Şayner de bu hususta kendisine yardım etti.

Saat onbiri geçiyordu. Cakson:

— Doktor Şayner lütfen bana aşağıda antrede durmakta olan sivil polisi çağrınız, dedi. Sizden de odanıza çekilmenizi rica edeceğim.

Biraz sonra Cakson'un çağırtığı polis geldi. Müfettiş ona vaziyeti sordu. Polis:

— Emrettiğiniz tertibat alındı Bay. Müfettiş, dedi. Hastahananın etrafı yirmi polisle sarılmıştır. Bahçede sokakta, binanın dibinde her yerde adamlarımız vardır. Ben de aşağıda antrede bekliyorum. Binanın içinde de beş adamlarımız vardır.

— Güzel. Söylemiş olduklarımı katiyen ihmal etmeyiniz. Hiçkimse hiçbir sebeple dışarı çıkıp girmiyecek. Sonra binanın içinde de dolaşılmıyacak. Hastabakıcıların ve hademelerin bulunduğu odalara da adam koydunuz

değil mi?

— Evet.

— Onlar da bulundukları odalardan dışarı çıkmıyacaklar. Şayet hastaların yanına gitmeleri icabederse bizim adamlarımızdan biri beraberlerinde gidecek. Şayet buradan bir düdükle duyacak olursanız serbest dolaşan arkadaşlarınızdan başkası yerinden kıpırdamasın.

— Başüstüne.

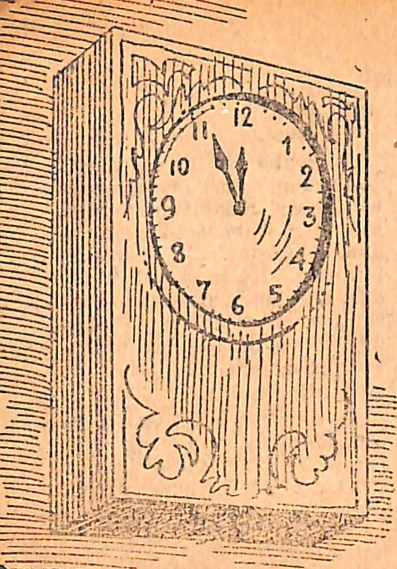
— Doktorun kapısında da bir adamınız var değil mi?

Güzel, o halde gidebilirsiniz.

Cevat Altan açık pence-

Gözleri kan canağına dönmüştü. Ağzından köpükler saçılıyordu. Adeta azgın bir deli gibi idi...

renin içine oturmuştu. Bulutların arkasından sızan ay ışığının aydınlattığı bahçeyi seyrediyordu. Başını gevire-rek odaya baktı. Odanın bir köşesinde hastanın beyaz karyolası duruyordu. Keyt yatağın içine gömülmüş, gözlerini yatağın ayak ucu tarafındaki duvarda asılı duran saate dikmiş, kurku ile bakı-yordu. Saat onbirt yirmiiki geçiyordu!

Cakson, odadaki iki sandalyeden birini hastanın baş ucuna, komodinin yanına ge-kip oturmuştu. Valter de öbür iskemleyi kapı ile karyolanın ayak ucu arasına koymuştu. İskemleyi, sanki sallanır sandalye imiş gibi arkaya kanırmış, sallanıp du-ruyordu.

Cevat Altan gözlerini kü-çüçük odanın başka tarafla-rına gezdirdi. Odada karyo-la, komodin, iki sandalye ve duvara yerleştirilmiş saat-ten başka mobilya yoktu. Pencere perdesizdi. Cevat ba-sını dışarı çevirdi. Ay şimdi bulutların arasından bir an için sıyrılmıştı. Ortalık ga-yet sessizdi. Biraz ilerideki asfalt yoldan arada sırada geçen otomobillerin gürültü-sü olmasa, bu monoton ses-sizlik insanı boğacak kadar sıkıcı idi. Cevadın dikkatli gözleri bahçede görünmeden dolışmağa çalışan polisleri

seziyordu. Katil bu kadar dik-katle kollanan bahçeden ge-çip de hastahaneye nasıl gele-cekti? Cevat katilin harig-ten geleceğine inanmıyordu. Keyt'i öldürmeğe karar veren adam muhakkak hastahane-nin içinde idi. Lâkin binanın içi de polisle dolu idi. Sonra kimsenin odasından çıkması-na izin verilmiyordu. Boş ko-ridorlarda dolaşacak olan adam henüz iki adım atma-dan yakalanacaktı. Bu böy-le iken nasıl olup da o u-zun koridoru, iki başında iki polisin beklediği koridoru ge-çip de Keyt'in odasına gele-bilecekti?

Cevat Altan bunu da im-kânsız görüyordu. O halde ci-nayet bu odanın içinde ha-zırlanmıştı!...

Saate baktı. Saat onikiye ge-yrek vardı. O sırada sessiz sessiz yatağında oturan ve gözlerini saatten ayırmıyan Keyt bir yıldırım gibi yatak-tan fırlamıştı:

— Onbeş dakikam var! Bırakın beni... Kaçaçağım buradan! diye bağırmağa baş-lamıştı.

Gözleri kan çanağına dön-müştü. Ağzından köpükler saçılıyordu. Âdeta azgın bir deli gibi idi. Valter bir ham-lede onun üzerine atılmıştı. Fakat Keyt yaşlı olmasına rağmen çok kuvvetli bir a-damdı. Sonra içinde bulun-duğu anı çılgınlık hali onu büsbütün kuvvetlendirmişti. Valter onunla başa çıkamı-yacaktı. Cakson da yerinden fırlıyarak onun yardımına koştu. Cevat hemen elini ce-bine atıp Cakson'un müdür-i-yette vermiş olduğu taban-cayı çıkarmıştı. Belki kati-lin beklediği böyle bir andı. Ona en küçük bir fırsat bile vermemek lâzımdı. İlk şü-p-heli görünecek şeye karşı a-teş etmeğe hazır bir şekilde durdu.

Cakson'la Valter Keyt'i güç belâ zaptedebilmişlerdi. Onun durmadan avazı çıktı-ğı kadar bağırmasına aldır-madan kendisini zorla yatağa yatırdılar. Karyolasının iki tarafında bulunan kayış ke-

merlerle kendisini yatağa bağladılar. Keyt kudurmuş gibi idi. Bağlı olduğu yerden kurtulmağa çalışıyor, abuk-sabuk bağıryordu:

— Bırakın! Ölmek iste-miyorum.

Cevat Altan tekrar saate baktı. Gece yarısına on daki-ka vardı. Düşünceleri tekrar deminki şekline döktüldü.

Evet cinayet bu gece on-ikide işlenmek üzere hazırlanmıştı. Fakat evvelden ha-ber verdiğine göre polisin bu hastahaneyi kontrol altına alacağını katil helbette tah-min etmişti. O halde cinaye-ti nasıl işliyecekti? Ortada i-ki sık vardı. Biri Keyt'in dışarı çıkarılmasını temin etmek, diğeri bilâkis bu oda-ya kapanmasını hazırlamak.

Olayın şimdiye kadar ge-çiş şekline bakılırsa ikinci sık tahakkuk etmiş gibiydi. O halde cinayet bu odada, ev-velce hazırlanan bir vasıta ile işlenecek demektii!..

Cevat Altan düşüncesinde yanılmadığını biliyordu. Fa-kat bu odada cinayet ne ile yapılabilirdi? Bahusus di-şarıdan biri girmiyecek ol-duktan sonra?..

Şu halde cinayetin içeri-den hazırlandığı muhakaktı. Fakat ne ile ve nasıl yapıla-caktı. Saat onikiye dört var-dı!...

Cevat Altan Valter'e bak-tı. Muharrir arkadaşısı kapının önünde ayakta duruyordu. Bir eli ceketinin sağ cebinde idi. Hâlimden cebinde ta-bancasını tuttuğu belli olu-yordu. Çok sinirli görünüy-or-du. Cakson'a baktı. O da has-tanın yatağının dibindeki is-kemlede iki kat vaziyette ot-uruyordu. Bir elini çenesine dayamıştı. Öbür eliyle karyolanın demirini tutmuş, san-ki koparacakmış gibi sıkı-yordu. İkisi de onikinin geti-receği korkunç sürprizi bek-liyorlardı.

Cevat Altan iri ter tane-lerinin altında toplandığını hissetti. Saat onikiye iki var-dı. Şu halde iki dakika sonra bu odada cinayet işlenecek-ti!

Gözlerini son bir defa daha odada dolaştırdı. Burada, bu basit ve mobilyasız odada cinayeti yapacak olan şey ne olabilirdi? Hasta, kayışlara bağlanmış karyolada arka üstü yatıyordu. Ve saat onun karşısında, duvarda, zavallı Keyt'e ölüm saniyelerini bir bir saydırıyordu. Onikiye yarım dakika vardı!. Bu saat!!!.

Cevat Altan korkunç bir çığlıkla yerinden fırladı. Bir tekmede Cakson'u oturduğu iskemle ile beraber yere devirdi. Çılgın gibi karyolaya atıldı. Bir hamlede Keyt'i bağlayan kayışları çözdü. Bunu fırsat bilip çırpınmağa savaştan adamı, şakağına indirdiği şimşek gibi bir yumrukla sersemlettikten sonra onu kolundan yakaladı ve odanın öbür ucuna doğru fırlattı!

O sırada duvardaki saat tam onikiyi gösteriyordu.

Cakson yerinden kalkmış Cevat Altan'a doğru yürü-

Cinayetin içeriden hazırladığı muhakkaktı. Fakat nasıl? Saat onikiye dört vardı. Cevat Altan Valter'e baktı...

yordu. Valter şaşırın gözlerle ne olduğunu anlamadan onlara bakıyordu. Cevat:

— Yatağa yaklaşmayın! diye bağırdı.

Uzaktan, koridordaki saatin onikiyi çaldığı duyuldu. Odada bir ölü sessizliği oldu. Bu sessizliği bozan gayet hafif bir ses, bir kumaşa bir kibrit çöpünün hızla atılışının çıkarabileceği kadar hafif bir gürültü işitildi. Cevat Altan'ın birşeyler duymağa hazırlanmış kulakları bu gürültüyü kaçırmaı. Gözlerini Keyt'ten boşalan karyolaya dikti. Bir müddet öylece baktı. Sonra geniş bir nefes alarak arkadaşlarına:

— Keyt kurtuldu! dedi. Caninin plânı suya düştü baylar!

SUYA DÜŞEN PLÂN

Ne Cakson ve ne de Valter birşey anlamıştı. Hayretle Cevat Altan'ın yüzüne bakıyorlardı. O sırada sersemliği geçen Keyt de yavaş yavaş yuvarlandığı yerden kalkıyordu. Cevat onun kalkmasına yardım etti. Onu bir iskemleyle oturturken:

— Size istemiyerek fena muamele ettiğim için beni affediniz, dedi. Fakat hayatı-

nızı kurtarmak için böyle hareket etmem lâzımdı. Geçmiş olsun, ölüm tehlikesini atlattınız.

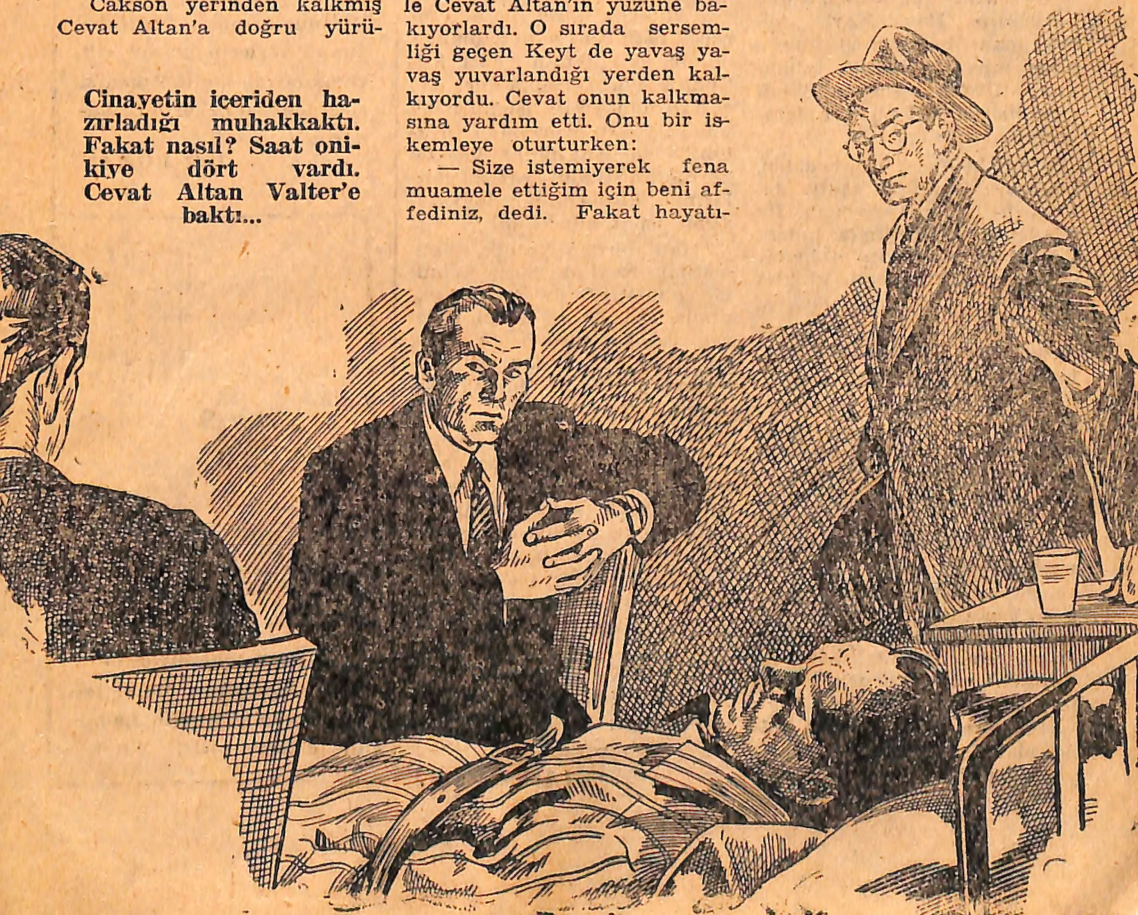
Keyt ne söyleyeceğini bilemiyordu. Günlerdenberi bu anı, kendisine ölümü muhakkak getireceğine inandığı bu gecenin onikisini beklemişti. Sinirleri bozulan adam korkunç an yaklaştıkça büsbütün zıvanadan çıkmıştı. Fakat saat oniki olup da ölmediğini görünce içine, yeni doğmuş çocuklar gibi bir ferahlık gelmişti. Mânasız bir şekilde gülmeğe başladı. Sonra Cakson'un gösterdiği sandalyeye bir külçe gibi çökerken:

— İnanamıyorum, diye mırıldandı. Nasıl oldu da beni öldürmediler. Şaşıyorum.

Cevat Altan:

— Biraz yanıyorsunuz, dedi. Öldürmediler değil, öldüremediler demek lâzım.

Valter sabırsızlanmıştı:

— Ne oluyor Cevat anlat-sana kuzum? Bizi meraktan cıldırtacak mısın?

Cevat Altan elini cebine atarak tabancayı çıkardı ve Cakson'a uzattı:

— Hayatımda en hoşlanmadığım şey şu tabanca denenilen nesnedir. Bu akşam o-nu senin zorunla aldım. Bir işe de yaramadı. Bir daha bana böyle lüzumsuz şeyler vermeyin.

Cakson'la Valter dudakla-rını ısırıp duruyorlardı. Ce-vad'ın tabiatını bilirlerdi. Üs-tüne düstükçe, kendini naza çeker, söyleyeceği bile varsa büsbütün susardı. Onun için, insafa gelip kendiliğinden söylemesini bekliyorlardı. Onlara gülümsiyerek bakan Cevat Altan pencerenin içine oturdu. Cebinden çıkardığı temiz mendille gözlüklerini sildi. Sonra piposunu doldu-rup ateşledi. Bir iki nefes çekti:

— Yarım dakika daha geç kalsaydım, Bay Keyt öl-müş, canı de kurmuş olduğu plânı muvaffakiyetle tahak-kuk ettirmiş olacaktı. Şimdi size meseleyi kısaca anlata-yım:

Canı birkaç gün evvelden, yapacağı cinayeti saati, da-kikasıle haber veriyordu. Bu ne demektir hepimiz biliriz. Bu adam plânlarını o kadar mükemmel kurmuştu ki kim olursa olsun bu cinayetin ö-nüne geçemez. Saat tam on-ikide Bay Keyt mutlaka ö-lecektir. Fakat nasıl olur?.

Canı, cinayeti evvelden haber verdiğine göre, buna mâni olunmak için akla ge-lebilecek bütün tertibatın a-lınacağını bilmiyor muydu? Biliyordu helbette. Bütün bunlara rağmen Bay Keyt yi-ne ölecekti.

Bu vaziyet karşısında o-nun hastanın yanına yaklaştı-ması imkânsızdı. İşte biraz evvel, yine burada, pencere-nin kenarında otururken bun-ları düşünüyordum.

Canının yürüyüşü iki yol-da olabilirdi. Hastayı dışarı-ya, hastahaneden çıkarmağa

çalışmak veya onu büsbütün bu odaya bağlamak. Son da-kıkaya kadar birinci şık ta-hakkuk etmemiştir. Bilâkis ikinci şık son derecede kuv-vetlenmişti. Hastayı değil sa-de odada bırakmak, onu kar-yolaya bile bağlamıştı. Şu halde canının istedikleri oluyordu. O hâdiselerin bu şekilde cereyan edeceğini, öl-üm saati yaklaştıkça hasta-nın sinirlerinin büsbütün bo-zulacağını ve onu karyolaya bağlamak mecburiyetinde ka-lacağımızı düşünmüştü. Şu halde ona göre hazırlanmış cinayeti bu odada yapmağa karar vermişti. Fakat ma-demki kendisi odaya giremi-yecekti, o halde kendi olma-dan buraya sakladığı bir a-let bu işi yapacaktı.

Bunları düşünürken göz-lerim hızla odanın içinde do-laşıyordu. Birden gözlerim karyolanın ayakucunda du-varda, tam hastanın karşısı-na rastlayan saate takıldı. Ev-vet cinayet anını haber ve-recek olan saat aynı zamanda ölümü de temin edecekti. Çünkü odada başka bir ta-raftan cinayetin işlenmesine imkân yoktu. Yerimden fırla-dım. Ne yaptığımı siz de gördünüz. Şimdi yatağa yak-laşınız. Sözlerimin doğrulu-ğunu ispat edeceğim.

Hep birden yatağa yak-laştılar. Keyt de biraz kend-i-ne gelmişti. O da onların ya-nında idi. Cevat Altan iğile-rek yatak çarşafı üzerine, yastığın tam dibine saplan-mış olan ufak bir iğneyi gös-terdi:

— İşte cinayeti bu yapa-caktı, dedi. Bu iğne herhalde müthiş bir zehirle zehirlen-miş olmalı. Bunu tahkikat neticesinde anhyabiliriz. Bu iğne saatten çıktı.

İşkemlelerden birini altı-na çekerek saate uzandı. Kı-sa bir tetkikten sonra:

— Saatin tahta kısmında uzaktan görülmeyecek, hattâ yakından bile nazarı dikkati çekmeyecek kadar ufak bir delik var.

(Arkası var)

DİKKAT

Birçok sevgili okur-larımızdan yüzlerce mek-tup almaktayız. Okur-larımız bu mektuplarında Yayınevi'nin birinci cildi-ni tamamlayan 1001 Roma-n'a iyi dilekler ve temen-ilerde bulunduktan sonra, mecmualarını ne suretle ciltleteceklerini soruyor-lar.

Sevgili okurlarımız bu-gün Yayınevi'nin elinde, sizlere sunabilecek cilt malzemesi maalesef bu-lunmamaktadır. İşte bu yüzden Yayınevi'niz, kötü ciltler yapmaktansa, yap-mamağı tercih etmektedir. Mecmualarınızı, bulundu-ğunuz yerlerin en iyi cilt yapanlarına ciltletmenizi rica eder, sevgilerimizi su-narız.

1001 ROMAN

— Bizim şampiyon bun-ları kazanırken, şimdi te-mizlerken döktüğü kadar ter dökmemiştir.

GARDİYAN

Kristo Foro'nun öldürülmesi vakasında, Aleksandr Parenz'in yakalanması; garip ve beklenmedik bir olay değildi. Çünkü o; Vaşington'un gizli polis teşkilâtının Londra özel ajanı idi.

Mesleğinde iyi bir şöret kazanan ve yaman bir ajan olan Parenz; Cons adında bir Amerikalı arkadaşile, Kristo Foro'ya ateş etmekle sanık olarak yakalanmışlardı.

Parenz'le Cons, o gece Esinom Emperyal lokantasında akşam yemeklerini yedikten sonra dışarıya çıkmışlar, Balmal sokağını baştan aşağıya katetmişlerdi. Bu iki arkadaş gözden kaybolunca, Vaterlo Meydanında nöbet bekliyen bir polis, birdenbire üç el silâhın keskin sesini duymuştu.

Polis, sesin geldiği tarafa dönünce, bunun Dük OfYork heykeli cihetinden geldiğini anlamış, ona katılan iki meslekdaşıle beraber oraya koşmuşlardı.

Kristo Foro'nun yerde kanlar içinde cansız yattığını, Parenz ile Cons'un da kaçmakta olduklarını görünce, hemen arkalarından takip etmişler ve her ikisini de San Ceymis Park civarında yakalamışlardı.

Parenz, verdiği ifadede, Kristo Foro'ya kendini korumak maksadile ateş ettiğini, onun kendisine tabanca çektiğini söylemişti.

Foro'nun elinde bulunan ve bir kurşununun kullandığı anlaşılan tabanca, Parenz'in ifadesini teyit ediyordu...

Parenz'in muayene edilen tabancasından, iki kurşunun sarfedildiği anlaşılıyordu. Cons'un yanında ise, silâh namına birşey bulunmamıştı.

Gerek Parenz'in, gerek Cons'un yemin ettiklerine göre, evvelâ Kristo Foro kendilerine ateş etmiş, onlar da

mukabele etmek zorunda kalmışlar...

Yapılan otopsi, bu sözlerin doğru olduğunu gösteriyordu. Adli doktorun verdiği raporda, Kristo'nun kurşunu yer yemez öldüğü yazılı idi. Bu ise ilk kurşunu kendisinin attığını, Parenz'in de hemen mukabele ederek, onu bir kurşunla yere serdiğini ispat ediyordu.

Fakat bütün bunlara rağmen, Parenz serbest bırakılacağı yerde, on sene kürek

ÇEVİREN :

S. M. YURDATAP

Resimleyen : FİRUZ

cazasına mahkûm olmasına sebep, meçhul bir tanığın, Yargıtaya verdiği şu mühim ifade idi:

«Cinayetin işlendiği yerin civarından geçiyordum. Kristo ile Parenz arasında şiddetli bir ağız kavgası oluyordu. Kristo, birdenbire Parenz'in tabancasını çıkardığını görünce sinirlendi. Hemen o da silâhını çekip, ateş etti. Fakat hedefini bulamadı.»

Tanınmış zenginlerden Mister Stigman'ın uşağı da, bu şahidin ifadesini desteklemiş ve efendisinin evi önünde cereyan eden bu olayı gördüğünü söylemişti.

Parenz'in tevkif edilişi, herkesi heyecandırmış ve ilgiyi de çekmişti. Ara sıra, birdenbire ve âdeta esraren-giz bir şekilde Londra'dan kaybolmasına rağmen, onu iyi bir adam olarak tanıyorlardı.

Her ne kadar gılgınca sevdiği genç karısının yanından ayrılmak, ona güç geldiyse de, Parenz, yargıcın verdiği

kararı serinkanlılıkla karşılamıştı.

Çünkü bağlı olduğu gizli teşkilâtın, günün birinde onu kurtaracağına sarsılmaz inanacı vardı.

Parenz, serbest bırakılması için sorgu yargıcına şöyle söyleyebilirdi:

«Ben Vaşington gizli polis teşkilâtının ajanıyım. Meslekdaşım Cons ile beraber Kristo'yu Çin'de üzerinde siyasi bir anlaşmanın kopyası olduğu halde sefarete doğru gittiğini gördük. Onu takip ettik. Bir lokantaya girdi. Biz de civar masalardan birisinde oturduk. Hem yemek yemeğe, hem de onu gözetlemeğe başladık. Çok geçmeden sefarete mensup bir kadının önünden geçtiğini ve masası üzerine beşer bir gül bıraktığını görünce, sefirin o anlaşmanın teslimine karşılık istenilen fiatı kabul ettiğini anladık. Aralarındaki parola o idi. Biraz sonra Kristo, lokantayı terketti. Biz de arkasından yürüdük. Tenha bir yere gelince ondan anlaşmanın kopyasını istedik. Vermedi ve bize ateş etti. Ben de mukabele ettim. Yere serilince cebinden o anlaşmayı aldım ve onu yok etmek için civardaki su deliklerinden birisine attım...»

Fakat o, bu hususta hiç birşey söylemedi. Çünkü bir keresi yargıtay üyelerini ikna etmek kolay bir mesele değildi. İkincisi, bağlı olduğu teşkilât, böyle bir olay karşısında memurlarına çok serinkanlı davranmalarını şart koşmuştu. Onlar, işlerini bilirler, günün birinde memurlarını ne yapıp yapıp kurtarırlardı.

Mister Cons ise, İngiltere'den Amerika'ya uzaklaştırılmıştı. Oraya hareket eden bir gemiye, bir iki subay kontrolünde bindirilmişti. Su-

O gece Guldring, İç İşleri Bakanı'nın Portland meydanındaki evine telefon ederek..

baylar, gemi kalkıncıya kadar yanlarından ayrılmamışlardı.

Gemi, limandan biraz uzaklaşınca, Cons'un kamara-sına bir adam geldi. Kendisi-le gizli birşeyler konuştu.

Bu adam, Paren'zle Cons'un mensup oldukları gizli teşkilâtın şefi Bland idi.

Bland, Cons ile konuşuktan sonra o sırada Kvinzton'a yanan gemiyi terketti. O-radan Lodra'ya döndü. Doğru İçişleri Bakanlığına giderek, Parenz'i kurtarmağa çalıştı. Fakat muvaffak olamadı.

İçişleri Bakanı onu soğuk bir şekilde karşıladı. Yirmi yıldanberi muhtelif büyük va-

zifelerde bulunan bu devlet adamı:

— Mister Bland! dedi, söyledikleriniz yapılmıyacak bir tekliftir. Biliyorsunuz ki teşkilâtınızı resmen tanımıyoruz. Yaptığınız işler de iyi karşılanmıyor.

Mister Bland gülümsedi:

— Evet, doğru, iyi karşılanmıyoruz, dedi. Çünkü ona başvuracak resmi bir direktörlüğümüz yoktur.

Bland, birdenbire kapının vurulduğunu işitince sustu. Çok geçmeden Bakanın hususî kâtibi içeriye girdi. Âmirinin yanına yaklaşmış hafif bir sesle ona birşeyler söyledi. Bakan:

— A... Evet... Komiser mi? Söyle... Gelsin? dedi.

Bland'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Çünkü komiseri tanıdığı. Bu, teşkilâtla daima mücadele halinde bulunan gizli polis teşkilâtı şefi Guldring'den başka bir kimse değildi.

Guldring, Bakan'ı büyük bir saygı ile selâmladı. Blanda da başını hafifçe sallamak suretiyle iltifat etmeyi unutmadı.

Bakan, komisere:

— Münasip bir zamanda geldiğine memnun oldum Guldring, dedi. Bu işin hallini sana bırakıyorum.

Ve Bland'a dönerek ilâve etti:

— Mister Bland! Kendisine şu tuhaf meselenizi anlatabilir misiniz?

Bland: Guldring'in kendisinden ve arkadaşlarından çekindiği halde, ona maksadını anlatmaktan çekinmedi:

— Aleksandır Parenz'i serbest bırakmanızı istiyorum. Bilhassa siz Mister Guldring, onun yaptığı işleri biliyorsunuz. Siyasî bir anlaşmanın kopyasını taşıyan bir adamı takip ettiğinden de haberiniz vardır.

Guldring, başını sallıyarak Bland'ın sözünü kesti:

— Sonra ona ateş etmiş, öyle mi? dedi. Fakat Kristo'nun yaptığı suça mâni olacak bir kanun varken de onu öldürmek doğru mu?!. Onu

tevkif edebilirdi?

Bland, müstezhi bir tavırla Goldring'i süzdü.

Buna sinirlenen Guldring, birşey söyleyecekti, fakat Bakan'ın daha evvel davranıp söze başladığını görünce sustu.

Bakan:

— Mister Bland, istediğiniz bu şey imkânsızdır, dedi. Bu hususta Dış Bakanlığa başvurunuz, kabul ederse iyi, etmezse benim yapacak bir işim yoktur.

Bland, dudak büktü:

— Fakat, bunu yapamıyacağımı bilirsiniz! dedi.

Guldring söze karıştı:

— Ben kendi hesabıma anlattığınız masala inanmıyorum. Bütün yaptıklarınızdan bir bir haberim vardır. Hem ben Londra'nın ahvalini, müsaadenizle sizden daha iyi bilirim.

Bland, başını salladı:

— Ben de dostumuz Stigman'ın sık sık büyük ziyafetler tertip ettiğini, yemekten sonra davetlilerin rulet oyununa iştirâk ettiklerini, partiyi de ev sahibi Stigman'ın vurdugunu, bu işden de bazılarının çöplendiğini...

Guldring, bunu işitince yüzü kızardı. Hiddetle sordu:

— Bu sözlerle ne demek istiyorsun?

— Senin de bu işlerden faydalandığını demek istiyorum. Evet... Sen, oyuna hile katan Mister Stigman'ın adamısın, kârına da ortakısın. Buradan gitmeden evvel şunu da söyleyeyim ki, Parenz'in aleyhinde şahadet eden ve birisi Stigman'ın uşağı olan şahitleri mahkemeye gönderdin. Ve ne söyleyeceklerini sen öğrettin!.. Ne ise, bunun önemi yoktur. Bununla beraber Parenz; Kristo'yu öldürmekle çok iyi etmiştir. O, anlaşmanın başkaları tarafından satın alınmasına mâni olmuştur... Size şimdiden söyleyeyim ki: ben Parenz'i kurtarmağa çalışacağım, hem de hepinizin gözü önünde...

Bakan, kızdı. Sert bir ses-

le bağırdı:

— Demek bizi tehdit ediyorsunuz! Fakat, bütün teşebbüslerinize mâni olacağım. Mister Guldring, Bland'ı tevkiif ediniz.

Guldring, kısa bir tereddütten sonra Bakan'ın emrini yerine getirmek için Bland'ın yanına yaklaştı.

Bland, hiç itiraz etmedi. Serinkanlılıkla ve gülümseyerek, komiserle beraber Skotland Yard'a gitti.

Fakat orada bir saat kadar durduktan sonra, Guldring yanına gelerek, serbest bırakıldığını söyledi.

Bland'ın serbest bırakılmasının sebebi şu idi:

Tanınmış şahsiyetlerden birisi, İç Bakanlığına giderek, Bland'ın serbest bırakılması için lâzım gelen yerlere emir verilmesini söylemiş, evvelâ Bakan bunu kabul etmemiş ve ziyaretçiye neden bu teklifte bulunduğunu sormuştu. Kibar ziyaretçi de :

Bakan kızdı. Sert bir sesle bağırdı:
— Demek bizi tehdit ediyorsunuz? Fakat bütün teşebbüslerinize mâni olacağım...

— Sizin yerinizde olsaydım, bu adamı tutmazdım. Çünkü bütün akşam gazeteleri, sizin bazı hususi sırlarınızı öğrenmek üzeredirler. Bland'ı serbest bıraktığınız takdirde, bu sırlar neşredilmeyecektir, diye cevap vermişti.

— Lâkin bu sırları gazetelere göndermeğe kim cesaret eder?

Kibar ziyaretçi kapıya doğru yürüyerek cevap verdi:

— Siz bilirsiniz!. Bununla beraber akşam gazetelerinin eline böyle enteresan şeyler düşerse, neşretmekten çekinmezler. Bence Bland'ı derhal serbest bırakmalısınız.

Bakan, biraz düşündükten sonra, Bland'ın mutlaka Parenz'i kurtaracağını bildiği halde, serbest bırakılmasını kabul etmişti...

Bland, yazıhanesine gittiği vakit, Guldring'in adamlarının kendisini gizlice gözetlediklerini anlamıştı. Bilhassa

bunlardan ikisi, nereye gitse arkasından bir gölge gibi takip ediyorlardı. Guldring, vazifelerini kolayca yapabilmeleri için kendilerine bir taksi tahsis etmişti.

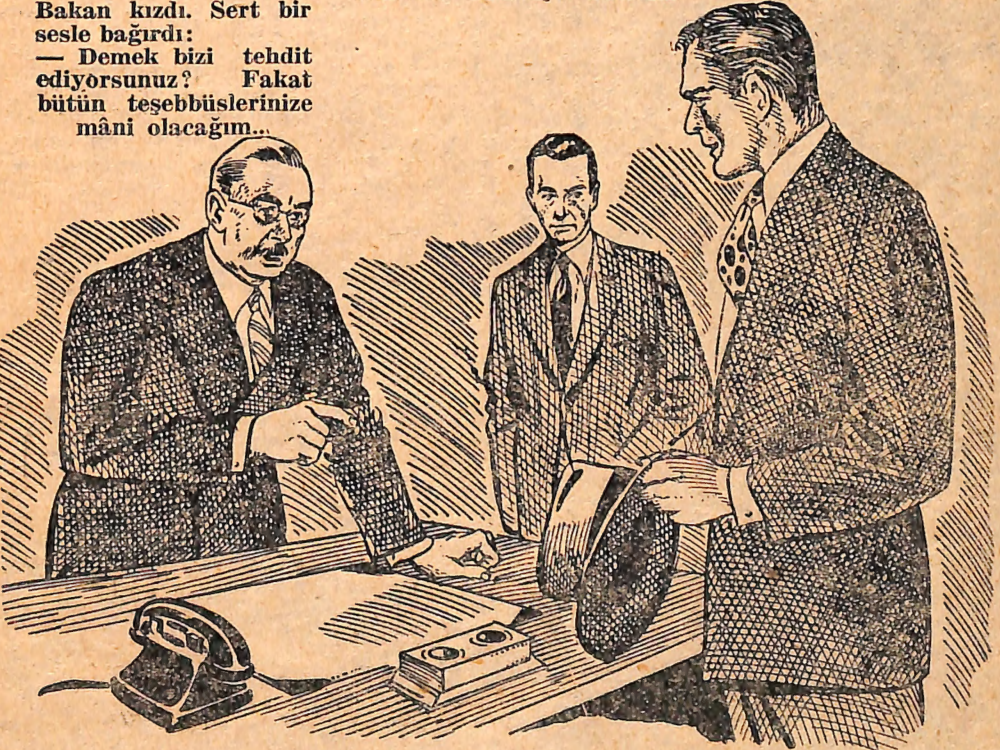
Bland, bunları yazıhanesinin penceresinden gözetledikçe, Guldring'in yaptıklarına kahkaha ile gülüyordu.

Kendisini takibe memur edilen bu iki sivil polis, konuşmak için yanına çağırıldığı zaman, adamlar şaşırılmışlardı.

Bland; her iki memuru üst katta bulunan yazıhanesinde, gayet mütefrit ve nazik bir tavırla kabul etti ve:

— Beni şimdiye kadar yaptığınız gibi gizlice takip etmenizi istemiyorum! dedi. Beni kontrol etmek için, bana çok yakın, yani yazıhanemde bulununuz. Böylelikle ne yaptığımı, ne konuştuğumu tamamilen öğrenirsiniz ve vazifenizi lâyıkile yapmış olursunuz.

Memurlardan birisi:

— Fakat! dedi. Yanılıyosunuz Mister Bland!

— Ben ne söylediğimi bilirim. Burada kalabilirsiniz. Şimdi bana bir ziyaretçi gelecek, onunla konuşacaklarımı âmirinize anlatabilirsiniz.

Hakikaten çok geçmeden Mister Bland'ın yazıhanesine Maklon adında bir adam girdi. Bu da gizli teşkilât adamlarından biri idi. Bland, odada bulunan Guldring'in adamlarından çekinmeden yüksek sesle:

— Seni sabırsızlıkla bekliyordum Maklon.

Dedi ve hayret içinde kendisine bakan memurlara dönerek ilâve etti:

— Azizim, söze başlamadan evvel sana, Guldring'in adamlarından Çavuş Cakman ve Çavuş Filar'ı takdim edeyim.

Maklon, her ikisinin de elini sıktı.

Bland, sözlerine devam etti:

— Aleksandr Parenz, habef aldığıma göre Kliyoz Cezaevinde yatıyor. Onu kurtarmak için bir plân hazırlamanı istiyorum. Onu Londra'ya getireceksin, buradan Liverpool türenine bindireceğim, oradan da kolayca Amerika'ya göndereceğim. Diğer adamlarımız da, karısını gelecek hafta içinde arkasından yollıyacıklar...

Maklon sefine sordu:

— Fakat onu hapishaneden nasıl kurtaracağız?

Bland, sırtını iyice iskemlesine dayadı. Gözlerini tavana dikti. Biraz düşündükten sonra:

— Basit bir mesele, dedi.

Guldring'in adamları kılık kesilmişlerdi. Bland, sözlerine devam etti:

— Hazırlığımızı bitirdikten sonra tayin edeceğimiz bir günde, cezaevine bağlı olan telgraf ve telefon hatlarını keseceğiz. Bunu yaptık mı, yarım saat içinde Parenz'i kurtaracağız... Yarım saat olmasa bile, bir günün içinde mutlaka o işi başaraacağız...

Ve birdenbire sözünü kesti. Sonra memurlara bakarak ilâve etti:

— Maklon, buradan çıkar-

ken, rica ederim şu bizim misafirlerle kapıyı gösteriverin.

★

O gece Guldring, İç Bakan'ının Portland meydanındaki evine telefon ederek, adamlarının Bland'ın yazıhanesinde işittikleri konuşmayı anlattı. Bakan:

— Bana kalırsa, bu bir oyundur! dedi. Bland, bizimle alay etmek istiyor.

Bland'ı iyi tanıyan Guldring, o fikirde değildi:

— Hayır... O dediğini yapan bir adamdır, dedi.

Bu konuşma, çarşamba gününü akşamı olmuştu, perşembe günü sabahı da (Kliyoz) cezaevinin müdürüne, Parenz hakkında çok sıkı emirler gelmişti.

O gün, Guldring İç Bakan'ının yanında idi. Bland ile adamları hakkında konuşurlarken de (Kliyoz) Cezaevine bağlanan bütün telefon ve telgraf tellerinin kesildiği haberi geldi.

Bunun üzerine İç Bakan'ı, her ihtimale karşı Parenz'in

— Seni sabırsızlıkla bekliyordum Maklon. dedi ve hayret içinde kendisine bakan memurlara dönerek ilâve etti.

Stanmor Cecaevine nakle-tilmesini emretti.

Telgraf ve telefon tellerinin kesildiği sırada, Bland ile Maklon meğhul bir semte doğru yol alıyorlardı.

Maklon, şefine:

— Telleri kesmekle işimizde muvaffak olacak mıyız?

Diye sorunca, Bland, şu karşılığı vermişti:

— Hiç birşey yapmasak, onları, Parenz'i (Stanmor) cecaevine nekletmek mecburiyetinde bırakırız ya... Zaten onu şimdi bulunduğu cezaevinden kurtarmak çok güçtür.

Bland'ın bu arzusu, yerine gelmişti.

★

Ertesi gün sabahleyin (Stanmor) hapishanesindeki mahkûmlara yeni bir arkadaş katılmıştı. Bu uzun boylu, yakışıklı bir gençti. Mahkûmları hayrette bırakan bir neşesi vardı.

Parenz, Stanmor hapishanesine geldiği zaman, elleri ve ayakları prangalı idi. Yanındaki gardiyanın elinde büyük bir mavi zarf vardı. Bunun içinde nakil kâğıtları bulunuyordu...

Yıllardanberi Stanmor hapishanesinde tek firar vakası olmamıştı, daha doğrusu o yüksek ve kalın duvarlı bina-
dan kimse kaçmağa cesaret edememişti.

Esasen hapishanenin mevki de, firara müsait değildi. Üç tarafı geçilmesi zor olan ormanlarla çevrili, dördüncü tarafı ise, dümdüz ve geniş bir saha idi. Buradan kaçacak bir mahkûm, kendini gizleyecek ufak bir tepe veya bir fundalık bulamazdı. Üstelik saha bir hava bölüğünün kontrolü altında idi.

Parenz, hapishane direktörünün odasına girdiği zaman, onun sıkı bir kontrol altına alınması için emir alan müdür, biraz mülayim bir tavırla:

— Kaçmağa niyetin var mı dostum? diye sordu. Fakat boşuna böyle şeylerle zihnini yorma, çünkü seni sıkı bir kontrol altında bulundu-

racağız!

Hapishane direktörü, şimdiye kadar hiçbir mahkûmla bu şekilde konuşmamıştı. Fakat Parenz ile vaziyeti başka idi. Direktör, sözlerine devam etti:

— İngilizceden başka dil biliyor musun?

— Evet efendim, birkaç dil bilirim.

— Zannedersen bunların içinde Almanca da vardır. Bu sebeple size Alman mahkûmları arasında bir iş bulacağım. Fakat dur bakayım, evvelâ seni şöyle bir imtihan edeyim, Almanca'yı ne derece bildiğini öğreneyim.

Müdür, Parenz'e Almanca sorular sormağa başladı. Mahkûm, hepsine mükemmel surette cevaplar verdi.

★

Parenz'in, Stanmor hapishanesine geldiğinin üçüncü günü idi.

Guldring, hapishane müdüründen aldığı mühim bir haber üzerine, yanına yirmi memur alarak hususi bir tirenle Stanmor'a geldi.

İz bırakmadan kaçmağa muvaffak olan Parenz'in firarı hakkında tahkikata başladı.

Parenz'in firarı, İç Bakan'ın çok sinirlendirmiş, Guldring'e yakalanması için şiddetli emirler vermişti.

Yapılan tahkikatta Parenz; bazı mahkûm Almanlarla beraber, hapishanenin bahçesinde çıkışırken, gardiyanın dalgınlığından istifade ederek kısa olan duvarı atlamış, civara bırakılan bir motosiklete binmiş ve böylece kaçmıştı.

Bunu öğrenen Guldring, hayretle sordu:

— Ona motosikleti kim bırakmış?

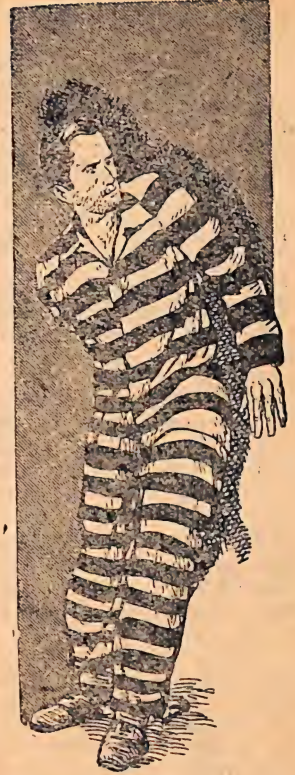
Gardiyanlardan biri cevap verdi:

— Meğhul bir kimse... Duvarın arkasına bırakmış...

Vay canına... Peki... Parenz, motosikletin orada olduğunu nereden haber almış?

★

Guldring, yaptığı araştır-

Parenz, Stanmor hapishanesine geldiği zaman, elleri ve ayakları prangalı idi. Yanındaki gardiyanın elinde...

malardan döndüğü zaman, İç Bakanından bir telgraf aldı. Bunda bakan: «Bland ile görüşüğünü, Parenz'in hapishane civarında bulunduğunu, Stanmor istasyonundan ilk kalkacak tirenle Londra'ya hareket edeceğini» bildiriyordu.

Bunun üzerine Guldring, hapishanenin civarını sıkı bir kontrol altına aldı. Oradan geçen köylülerin arabalarını, patates çuvallarını, hattâ sebze sepetlerini birer birer yoklamağa başladı.

Bütün bu araştırmalara rağmen, Parenz'in ufak bir izine bile tesadüf edilmedi.

Bununla beraber, Guldring ümitsizliğe düşmedi. Parenz'i

pek yakında yakalayacağını umuyordu.

Guldring, arabanın yanına gitti, gardiyana, mahkûmu nereye götüreceğini sor-du:

Gardiyana mahkûma mâ-nalı mânalı baktı:

— Onu Vermood ormanı-na götüreceğim, oradaki mahkûmlarla çalışacak, diye cevap verdi.

Araba uzaklaştıktan biraz sonra, Guldring'in bulunduğu tarafa bir otomobilin geldiği görüldü. Çok geçmeden oto-mobilden bir adam indi.

— Şef! dedi. Kaçağın bin-diği motosikleti ve Hayding ormanında giydiği elbiseleri bulduk. Fakat kendisi mey-danda yok. Gardiyanlar hâlâ onu arıyorlar...

Guldring; topladığı bu haberleri bir telgrafla âmiri-ne yolladı. Ve yolcuları kontrol etmek üzere Stanmur istasyonuna gitti.

Orada biraz evvel rasladığı mahkûmu ve onu götüren gardiyana gördü.

Her ikisi de tam bulundu-ğu yerin karşısındaki kom-partımına binmişlerdi. Çok geçmeden kompartımının penceresinin kapandığını gör-dü.

Fakat bu çok sürmedi, ti-ren hareket edeceği sırada pencere tekrar açıldı ve mah-kûmun başı göründü.

Mahkûm, etrafa bakınma-ya vakit bulamadı. Gardiya-nın sert eli, onu omuzundan tutup pencereden çekti.

Tiren hareket ettikten sonra, istasyon şefi Guldring-in yanına geldi. Gülümsiye-rek:

— Biraz evvel, dedi. Mah-kûmla tirene binen gardiyan bana, götürdüğü mahkûmun 'Parenz'in kaçmasına yardım ettiğini söyledi ve...

Guldring, şefin sözlerini keşti:

— Fakat gardiyanın böyle şeyleri söylemeğe hakkı yok-tur, diye bağırdı.

Ve sinirli adamlarla kaçak hakkında yapılan tahkikat sonucunu öğrenmek üzere cêzaevine doğru yürüdü.

Guldring'in bütün araştı-rmaları boşuna çıkmıştı.

Hafta sonunda meysur bir halde Londra'ya döndü. Doğru İç Bakanlığına gitti. Ba-kan'ın hususi odasına girdi. Bland ile karşı karşıya geldi.

Bland, ciddi bir tavırla:

— Mister Guldring! dedi. Kaçağı yakalayamadığınızdan dolayı müteessir oldum. Bu-kadar emeğiniz boşa çıktı.

Ve biraz durakladıktan sonra ilâve etti:

— Bu hafta içinde seni ya-zıhanemde beklerim. Hiçbir kimseye ifşa etmemek şartile, çok mühim şeyler anlataca-ğım.

Bunun üzerine Guldring:
— Peki! dedi. Yarın ziya-retine geleceğim.

Bland; büyük bir neza-ketle misafirini karşılayarak ona yer gösterdi. Hatırını sorduktan sonra masasının kenarında bulunan bir zile bastı.

Çok geçmeden, Bland'ın a-damlarından birisi içeri girdi. Guldring bunu görür, görmey ağız bir karış açık kaldı.

Bu adam, Stanmur istas-yonundan gardiyanla tirene binen mahkûmun ta kendisi idi.

Bland, gülümsiyerek ko-misere baktı:

— Sana yazıhanemin ele-manlarından Mister Marten Cakson'u tanıtayım! dedi.

Guldring, sinirli bir tavır-la kekeleydi:

— Fakat... Neler söylü-yorsun.. Neler söylüyorsun?!

Bland; gayet serinkanlı-lıkla:

— Sana herşeyi açıkça anlatacağım! dedi. Parenz, şimdi tamamen serbest ola-rak Amerika'dadır. Zanne-dersem bu havadise biraz ca-nın sıkıldı, değil mi? Fakat artık iş isten geçti... Sana hapishaneden nasıl kaçtığını-ve onun kaçmasına kimin yardım ettiğini söylemeyece-ğim. Yalnız sana şu hakikati belirtmek istiyorum: Biz, is-tediğimiz adamı kolayca hap-sedildiği yerden kaçırabiliriz. Lâkin ondan sonrası güçtür.

Oradan geçecek her şahısı durdutup, üstünü arayacağı-nızı biliyordum. Yalnız bir ki-şi bundan müstesnadır.

Guldring, Bland'ın sözünü kesti:

— Kim?

Bland, izahat verdi:

— Eli kelepçeli herhangi bir mahkûm!.. İşte gardiya-nın yanında gördüğün Mar-ten o mahkûmun rolünü ya-pıyordu. Tanınmasın diye de, biraz sakal bırakmıştı.

Guldring:

— Peki, Parenz nasıl ka-çabildi? diye sordu.

Bland, gayet sakın bir ses-le:

— Parenz, tirene biner-ken o gördüğün mahkûmun yanındaki gardiyanı, diye cevap verdi.

PEK YAKINDA

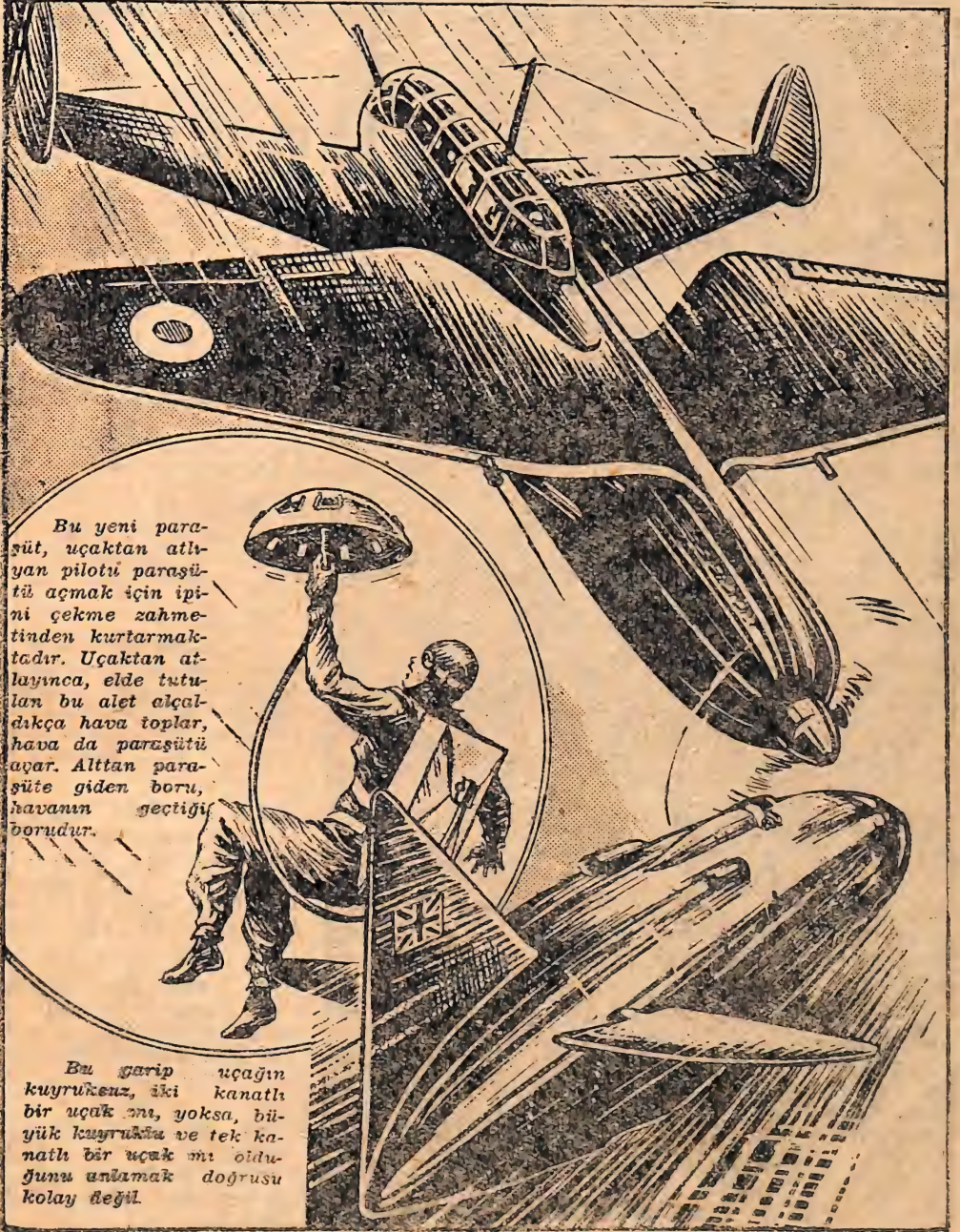
YILDIZ

YAZLIĞININ

çıkacağını öğrendim.
Benimkini lütfen
ayırınız.

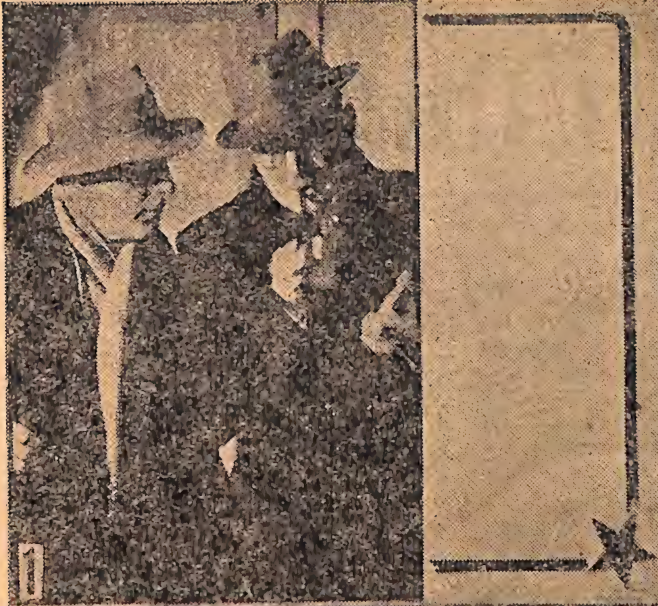

Bugünün HARİKALARI

Bu yeni paraşüt, uçaktan atlayan pilotu paraşütü açmak için ipini çekme zahmetinden kurtarmaktadır. Uçaktan atlayınca, elde tutulan bu alet alçaldıkça hava toplar, hava da paraşütü açar. Alttan paraşüte giden boru, havanın geçtiği borudur.

Bu garip uçağın kuyruksuz, iki kanatlı bir uçak mı, yoksa, büyük kuyruklu ve tek kanatlı bir uçak mı olduğunu anlamak doğrusu kolay değil.

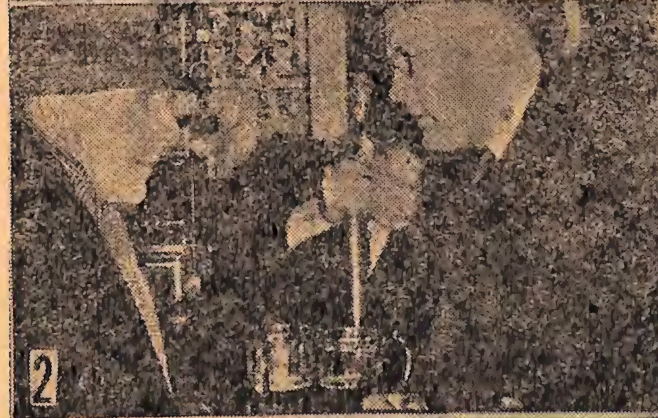

Detektif OLABİLİR MİSİNİZ?

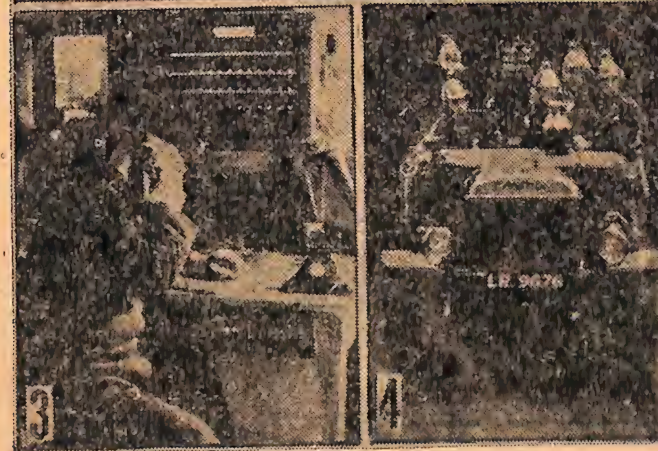
1 — Jonas, Skeyt kulübünün kasadarıydı. Yıllık tediye zamanından bir iki gün evvel karısına iki tane tiyatro bileti getirdi.

«Bir arkadaş verdi,» dedi. «Ben gidemiyeceğim. Kulübün parasını hesap etmem lâzım. Kardeşinle beraber git.»

Karısı gittikten sonra Jonas yemek odasındaki ateşin başına oturup hesap defterleriyle uğraştı. Saat 8,25 de komşusu Co Elmer geldi. Jonas, paraları tekrar sayıp bir zarfa koydu ve ocağın başındaki ufak bir bambu masanın üstüne bıraktı. Co : «Böyle oturacağımıza gidip biraz bira içsek nasıl olur?» diye sordu. Bu fikir Jonas'ın hoşuna gitti. Odadan çıktılar. Jonas paltosunu giydi.

2 — Biraz içtikten sonra Jonas : «Benim biraz başım ağrıyor,» dedi. «Sokakta şöyle bir dolaşsam belki iyi olur.» Co Elmer'i birahane de bıraktı ve çıktı. Saat 9,15 di.

3 — Saat 9.40 da sokaktan geçen biri Jonas'ların yemek odasının alevler içinde olduğunu gördü. Kapiyı yumrukladı, fakat cevap alamayınca hemen telefona koştu.

4 — Biraz sonra itfaiye geldi. Boruyu bahçeden uzatıp pencereden içeri su sıktilar. Yangın sadece yemek odasındaydı.

5 — Adamlardan biri pencereden girip içeri baktı. Yangına şömineden sığıran bir kıvılcımın sebep olduğunu anlaşıldı.

Yangın

6 — Yangın halıya sirayet ederek odanın ta öteki ucuna kadar gitmiş ve kapının boyalarını bozmuştu. Masanın üstünde isten siyahlaşmış bir resim duruyordu.

Jonas saat ondan biraz sonra evine döndü ve itfaiyecilerle polisleri buldu. İlk aklına gelen şey, para oldu. Fakat şöminenin yanındaki bambu masa, kül olmuştu.

Odanın bir köşesinde duran Müfettiş Keçpol, Jonas'a dik dik baktı ve bileklerine kelepçeyi taktı. Jonas'ın parayı çaldıktan sonra mahsus yangın çıkardığını nereden anlamıştı?

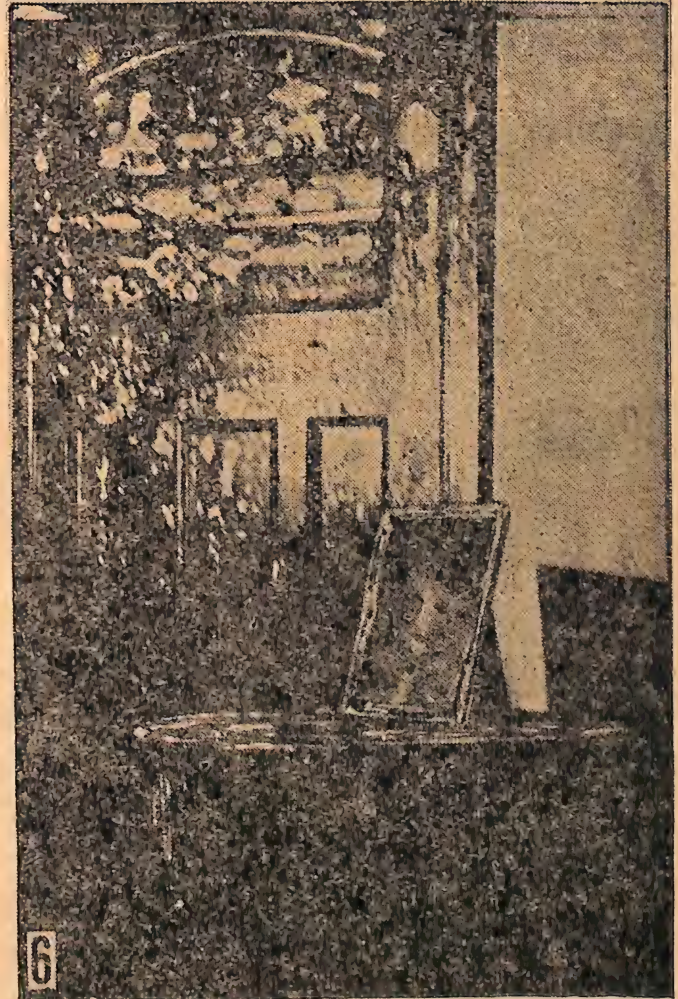
(Bu bilmecemizin çözüsünü, gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜŞÜ

Kutu, hırsızlıktan iki hafta sonra bulunmuştu. (Resim 6'nın altında.) Bütün bu müddet zarfında bahçede olsaydı, altındaki otlar kurur, renklerini kaybederek hemen hemen sararırlardı. Halbuki yedinci resimde, kutunun ağırlığıyla yatan otların renklerinin sararmadığı görülüyor. Demek ki kutu buraya bir iki gün evvel konmuştu. Ne Hilari, ne de Ross bahçeye Sneyt'ten habersiz giremezlerdi. Çünkü peşlerinde polis vardı. Fakat kâtip, evin içindeydi. Kutuyu sadece o koymuş olabilirdi.

Kâtip, suçunu itiraf etti.

Hilari'nin o tip kibrit kullandığını bildiği için, o kibritleri mahsus koymuştu. Suçu Hilari'nin üstüne atmak istemişti.

PERDEDEN PORTRERLER

Herhangi bir Hollywood'luya : «Sinema kolonisinin en kavgacı erkeği kimdir?» diye bir sual soracak olursanız alacağınız cevap iki kelimeyi geçmez. Sanki herkes birbirleriyle sözleşmiş gibi sizi iki kelimeyle cevaplandırır. «Errol Flynn», derler.

Beyazperdenin en hareketli erkek yıldızlarından birisi olan Errol Flynn hakikî hayatında da aynen öyledir. Onun adının «Kavgacı» diye çıkmasına iki tuhaf vaka sebep olmuştur. Bunlardan bi-

risi Mocamo gece klübünde Hollywood'un en meşhur gazetecilerinden birisi olan Jimmy Fidler'le yaptığı dövüştür.

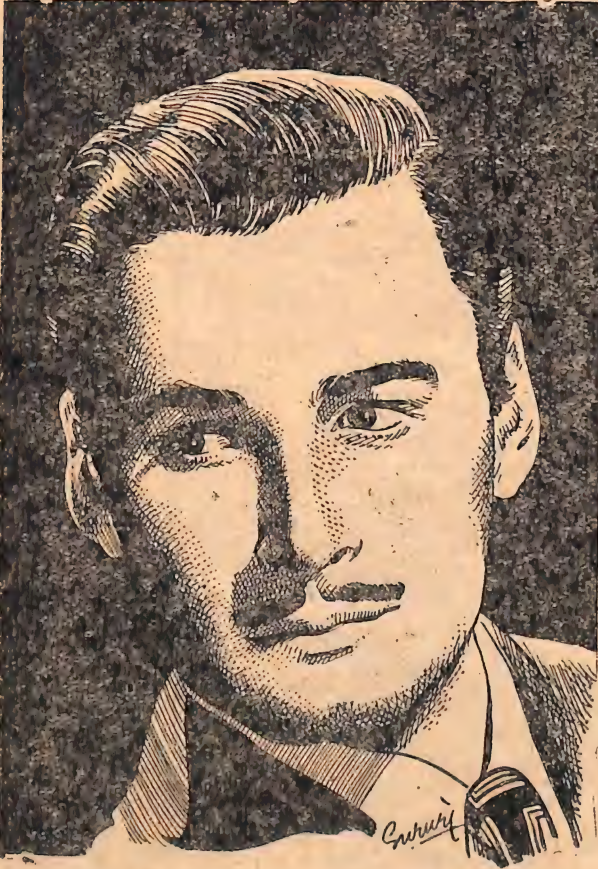
Jimmy Fidler artistler hakkında yazı yazarken biraz sözünü sakınmaz. Bu yüzden birçok meşhur yıldızların aleyhinde yazarak onların hatırlarını kırmıştır. Bir gün Errol-Flynn hakkında da oldukça ağır bir yazı yazmış. Tabii Errol de hakkında yazılanları okuyunca müthiş kızmış ve gazeteciyi

ilk rastlayacağı yerde dövmeğe yemin etmiş.

O gece yarı çakır keyif bir halde arkadaşı Bruce Cabot'la birlikte gece klüplerini dolaşırken Mocambo'da Jimmy Fidler'le karısı Bobby Fidler'e rastlamış. Doğruca masalarına giderek gazeteciyi yakasından tutup ayağa kaldırmış. Bütün kuvvetiyle suratına iki tokat atmış. Jimmy de boş durmamış. O da mukabele etmiş. Masanın etrafı karışmış iki kısım birbirine girmişler. İş gazetecinin karısı da karışmış. Kocasına yardım etmek için sofradan aldığı çatalı yıldızın kulağına batırmış. Etraftan yetişenler araya girip onları ayırmışlar. Errol Flynn'in kulağını sararak meseleyi ortalığa fazla dal budak salmadan örtbas etmişler.

İkinci vaka da bir başka gece klübünde cereyan etmiş. Gene içkinin tesiriyle çakırkeyif olan Errol hiç yoktan tanımadığı bir adamla münakaşaya girmiş. İş alevlenince meseleyi klübün kapısına çıkıp yumrukla halletmeğe karar vermişler. Dışarı çıkınca Errol Geriliyerek bütün kuvvetiyle adamın suratına bir direk atmak istemiş. Fakat hasmı yana çekilince yumruk bütün şiddetiyle arkada birşeyden habersiz duvar kadının suratına inmiş. Tabii yumruğun tesiriyle kadının bayıldığını söylemeğe lüzum yok. Bereket kadın ayılınca Errol Flynn'den dayak yediğini öğrenince kızacak yerde sevinmiş: «Her kadın benim gibi şanslı olamaz.» diyerek yıldızı affetmiş. İşte bu iki vakadan sonra yakışıklı yıldız Hollywood'un en kavgacı erkeği olarak tanınmaya başlamış.

Birçok kimseler onun kavgacı oluşunun sebebini damarlarındaki İrlandalı kanın doluşmasında buluyorlar. Bu

memleketin insanları çabuk kızarlar. Errol Flynn bundan otuzüç sene önce 20 Haziran 1909 da dünyaya gelmiştir. Asıl adı Sean Errol Flynn'dir. Sekizle oniki yaşları arasında okuduğu okuldan tam üç defa kaçmıştır. Babası Theodore Thomson Flynn, Belfast Üniversitesinde biyoloji profesörüdür.

Boyu bir metre seksensekiz santimdir. Amerika harbe girdikten sonra gönüllü yazılmak üzere birçok defalar orduya müracaat etmiştir. Fakat ciğerlerinden rahatsız olduğu için müsbet bir netice elde edememiştir. Gayet macerasever bir adam olmasına rağmen çok tembeldir. En sevdiği arkadaşı Bruce Cabot'dur. İlk karısından bir oğlu şimdiki karısı Nora Eddington'dan da bir kızı vardır. Nora onunla evlenmeden önce gündüzleri bir uçak fabrikasında işçilik ve bir geceklübünde de sigara satıcılığı yapardı.

Umumiyetle şapka giymez. Kokteylle başı pek hoş değildir. Daha ondokuz yaşında bir çocukken yelkenli bir kayıkla Cenup Pasifikte inci avcılığı yapardı. Kahveye çok düşkündür. Yatak odasında çiçek bulundurmaktan hoşlanmaz. Baytekin, Kızılmaske gibi resimli romanları okumaktan hoşlanmaz. Ne rumba, ne de tango yapmasını bilmez. Uçakla seyyahatten hoşlanır. Oldukça güzel Fransızca konuşur.

Avustralya'da, İngiltere'de, Fransa'da ve İrlanda'da çok dolaşmıştır. Filmlerinin birinci gecesine katiyen gitmez. Hatıra toplamaz. İstikbale ait katiyen plân kurmaz. Çok fena golf oynar. Tenis ve yüzücülükte uzmandır. Gayet iyi ata biner. 86 kilo ağırlığındadır. Sigara tabakasını kullanmaz. Hollywood'un çok çalışkan ve çok kazanan yıldızlarından birisidir. Uyku su hafiftir. Türk hamamını çok sever. Onyediy yaşındayken babasıyla birlikte Avusturya'ya gitmiştir.

Bu sayfelerimizdeki resimlerde: Errol'un güzel bir portresi ile hareketli filmlerinden bir sahne görmekteyiz.

1928 Amsterdam Olimpiyatlarına İngiliz boks takımından iştirak etmiş ve Eddie Egan isimli Amerikan boksöründen dayak yemiştir. Çok unutkandır. Viski ve soda içmesine bayılır. Gözleri kahverengi, saçları kumraldır. Çok konuşkandır. Son yılların en büyük tarihi şahsiyetinin ölen Başkan Roosevelt olduğunu söyler. İlk büyük filmi «Kaptan Blud»dur.

«Beam Ends» isimli bir kitabı vardır. Bu eserinde küçük bir kotrayla Yeni Gine'den Sydney'e kadar yaptığı 4500 kilometrelik bir seyahati anlatır. Beyazperdeden çekildikten sonra muharrirlik yapacağını söyler. Evinin bahçesinde iki tenis korduyla büyük bir yüzme havuzu vardır.

Randevularına geç kaldığı gibi başkası da kendisini bekletirse kızar. İlk karısı

Fransız yıldızı Lili Damita'ya Amerika'ya gelirken gemide aşık olmuştur. İkinci karısı Nora Eddington'la evlendiğini tam bir buçuk sene gizlemiştir. Mesele ancak bir çocukları dünyaya geldikten sonra meydana çıkmıştır. Frak ve smokin giymekten hoşlanmaz. Yeni Gine'de maden arayıcılığı yapmıştır. Gayet kötü bir imlâsı vardır.

Errol Flynn

Barbara Worth çok güzel bir kadın olduğu kadar haidir de. Ailesinin sosyete hayatında mühim bir mevki olduğu halde muhiti onun bayağı bir ruhta yetişmesine mâni olamamıştı. Annesi ve babası onu küçük yaşından beri sınırlı büyütmüşlerdi. Hayatta onun için değerli olan iki şey vardı. Şöhret ve para. Bunlara biraz daha fazla malik olabilmek için icabında herşeyini feda etmeğe hazırı. Daha yirmisinde olmasına rağmen başından birçok aşk maceraları geçmişti. Pençesine düştüğü her erkeğe yukardan bakmış ve onları vaktini geçirmek için insafsızcasına oyalamıştı. O, bu haliyle dışı bir yılanndan farksızdı.

O gün kuzini Caroline'den aldığı bir mektup onu çok sevindirmişti. Kendi yaşında, güzel ve açık kalpli bir kız olan kuzini ona Sir Ralph Shelton'la evleneceğini yazıyordu. Aynı zamanda kendisini, yapacağı hazırlıklarda yardım etmesi ve düğününde bulunması için davet ediyordu. Barbara, kuzininin evleneceği adamla tanışmakla beraber onun hakkında çok şeyler öğrenmişti. Sir Ralph'ın büyük bir servete sahip olduğunu ve sosyete hayatında çok sevildiğini biliyordu. Barbara bu daveti memnuniyetle kabul etmişti. Çünkü düğüne birçok mevkî sahibi zengin erkekler gelecekti. Belki bu

fırsattan istifade ederek kendisine aradığı gibi bir koca bulabilirdi.

Barbara mektuba cevap verdikten kısa bir zaman sonra yola çıktı. Kuzini onu gayet samimi karşıladı. Sir Ralph üç ihtiyar halasıyla şatoda yalnız oturuyordu. Evin iş idaresine ta küçük yaşta öksüz kalan Caroline bakıyordu. Barbara kuzininin nişanlısını gördüğü ilk andan itibaren fikrini değiştirdi. Sir Ralph şimdiye kadar münasebette bulunduğu erkeklerin hepsinden çok hoşuna gitmişti. Yakışıklı, zengin ve herkes tarafından sevilen bir centilmendi. Onunla Caroline yerine kendisinin evlenmesi daha doğru olurdu.

Evlenme gününe çok az kalmıştı. Hemen harekete geçerek bir plân kurdu. Sir Ralph her sabah erkenden kalkarak kahvaltıdan önce atına biniyor şatonun yakınlarındaki çiftliği ziyarete gi-

diyordu. Barbara şatoya geldiğinin ikinci günü erkenden kalkarak beygirlerin en azgınını eğerletti. Ta küçük yaşındanberi ata bindiği için hayvana hemen hâkim oldu. Onu kendisine alıştırmak için şatonun bahçesinde ufak bir tur yaptı. Maksudı Sir Ralph'a gözükmekti. Biraz sonra Caroline'in sevgilisi kapıda gözükte. Barbara onu görünce: «Günaydın,» diye bağırdı. «Sabahın bu erken saatinde nereye gidiyorsunuz böyle?» Sir Ralph gülümsiyerek yaklaştı. «Her sabah erkenden çiftliğe giderim,» dedi. «Atınıza dikkat edin. Fleury hem vahşi hem de tehlikelidir.»

«Tehlikeyi severim. İsterseniz çiftliğe beraber gidelim. Bu vesile ile ben de orasını görmüş olurum.»

Bir anda ikisinin de gözleri birbirini buldular. Ve Sir Ralph gülümsiyerek: «İnsana o kadar güzel bakıyorsunuz ki!..» dedi. Barbara cevap vermiyerek başını çevirdi. Uzaklara, yolun uzayıp kayboluşuna baktı. Sonra atını mahmuzhyarak rahvana kaldırıp uzaklaştı. Biraz sonra Sir Ralph de atını sürerek ona yetişti. Barbara hayvanını gittikçe hızlandırıyor. Bir aralık o kadar hızlı sürmeğe başladı ki Sir Ralph bile yetişemez oldu.

Önlerine çıkan bir köşeyi döndükten sonra Barbara bir çığlık koparak kendisini yere, otların üzerine attı. Arkadan çığlığı duyan genç adam telâşla Barbara'nın yanına geldi. Hemen atından inerek kadını kolları arasına aldı. «Ne oldunuz? Barbara! Barbara!» diye heyecanla bağırmağa başladı. Plânında muvaffak olan kadın baygınlık nımarası yapıyordu. Nihayet yavaş yavaş gözlerini açtı. Kısık ve yumuşak bir sesle: «Ralph,» diye fısıldadı.

Sir Ralph eğilerek kolları arasında yatan kadını dudaklarından öptü. Barbara da bütün sıcağıyla onun bu hareketine cevap verdi. Dudakları birbirinden ayrıldık-

Yılan Kadın

ÇEVİREN :

Vedii EVSAL

Resimleyen : SURURİ

OYNAYANLAR

Barbara Worth .. Margaret Lockwood
Kaptan Jackson James Mason
Sir Ralph .. Michael Rennie

Rejisör : Leslie Arliss
Gainsborough

Film Hikâyetleri

tan sonra Barbara genç adamın konuşmasına meydan vermeden tekrar: «Caroline,» diye fısıldadı. «Bunu ona muhakkak anlatmalıyız. Biz birbirimizi seviyoruz!» Sir ne cevap vereceğini şaşırmıştı. Hiçbir kaçamak noktası kalmamıştı. Sükût etti.

Akşamleyin Caroline gelin elbisesini göstermek için Barbara'nın odasına girdiği zaman onu karyolasına kapamış ağlar buldu. Hemen yanına yaklaşarak: «Sana da ne oluyor?» diye sordu. Barbara ağlamasına devam ederek: «Artık burada kalamam,» dedi. «Bu ikimiz için de müşkül olur. Bugün Ralph'la ben birbirimizi delicesine sevdiğimizi öğrendik!»

Caroline ne söyliyeceğini şaşırdı. Onun da berrak gözlerinde yaşlar birikmişti. «Fakat ben ne yapabilirim,» dedi. «O benim hayatım gibi birşeydir.» Bu cevap üzerine Barbara son kozunu oynadı.

«Merak etme,» dedi. «Ralph seninle evlenecek. Ben gideceğim, onunla böyle kararlaştırdık...»

Barbara, kuzinini gayet iyi tanırdı. Onun kendisinden başka bir kadını seven bir erkekle evlenmiyeceğini biliyordu. Zaten bu sözleri de onun için söylemişti. Caroline ilk kırıngnı geçtiikten sonra vaziyeti serinkanlılıkla düşündü. Her ikisini de haklı bulacak kadar iyi kalpli idi. Sonra kendisini büyütüp yetiştiren bir ailenin oğluna da nankörlük edemezdi. Sevgisini kalbine gömerek Barbara'yla Sir Ralph'ın düğün gününü bekledi.

Düğün gününde Londra'nın en tanınmış aileleri vardı. Sir Ralph'ın Hanrietta isimli kızkardeşiyle kocası Lord Kingselere, sonra yakışıklı ve kıbarlığıyla meşhur olan Sir Ralph'ın samimi arkadaşı Kid Loksby de ora-

daydı. O gün düğünde ve gece baloda Barbara'nın tek alâkadar olduğu erkek Loksby'ydi. O gece ondan hoşlandığını bakışlarıyla elinden geldiği kadar anlatmaya çalışmıştı.

Barbara evlendikten sonra ev işlerini üzerine almadı. Onun böyle şeylerle uğraşacak vakti yoktu. Şatoyu gene Caroline idare ediyordu. Barbara bir gün şatoyu gezirken kilitli bir odayla karşılaştı. Merak edip açtırdı. Burası alâlâde bir odaydı. Fakat genç kadın ufak bir araştırma sonunda odadan şatonun büyük parkına aç-

lan gizli bir yol buldu. Hemen kararını vererek oraya taşındı. Sir Ralph karısının yatak odasını ayırmasına mâni olmadı. Onun kendisini sevmediğini çoktan anlamıştı. Zaten tuzağa düşürüldüğünü de evlendikten sonra anlamış fakat bunu başkalarına söylemeğe gururu mâni olmuştu. Yabancılarla karşı mesut karı-koca rolünü oynamalarına rağmen birbirlerinden nefret ediyorlardı. Fakat buna rağmen onların şatoya misafir olarak gelmesine mâni olamamıştı.

Misafir geldiklerinin ikinci akşamı yemekten sonra

Kaptan Jackson buna müthiş kızdı. Ona birçok defalar katiyen adam öldürmemesini...

Lady Hanrietta kardeşinin karısını iskambil oyununa davet etmişti. Barbara acemi olduğundan bütün parasını kaybetti. Bu sefer göğsündeki iri yakut taşlı broşu ortaya koyarak kazanmak hirsıyla oynadı. Fakat onu da kaybetti. Lady Henrietta: «Bu broşu önümüzdeki baloda takarım,» diyerek aldı. Böylelikle o da kendi usulünde Barbara'dan intikam almış oluyordu.

Barbara'nın verdiklerini geri alması için hırsızlıktan başka bir çaresi kalmamıştı. Lady Hanrietta ertesi akşamki posta arabasıyla Londra'ya hareket edecekti. Son zamanlarda Kaptan Jackson namında posta arabalarının yolunu kesen bir maskeli haydut türemişti. Onun kıyafetine girip Lady'yi soyması işten bile değildi. Bu iş için gizli yolda bir sandık içinde bulduğu iki tabanca bir kılıç, bir şapka ve erkek elbisesi onun epeyce işine yarayacaktı. Sonra altında ıca-bında kaçmasına yarayacak Fleury gibi bir de at vardı. Kaptan'ın da atı beyazdı.

Barbara düşündüğünü yaptı. Lady Henrietta'nın arabasını çevirerek kadını

soydu. Kendi broşundan mada-da onun mücevherlerini de aldı. Herkes bu hırsızlığı Kaptan Jackson'un yaptığını zannetti. Barbara bundan sonra bir çok arabaların daha yolunu keserek epeyce zengini soyup sovana çevirdi.

Barbara gene bir akşam bir posta arabasının yolunu kesmiş soyarken bir atın üstünde maskeli bir suvari daha geldi. Hiç konuşmadan birlikte arabayı soydular. Sonra dörtlüce oradan uzaklaştılar. Barbara diğer suvarinin Kaptan Jackson olduğunu hemen anlamıştı. Ağaçlık bir yere gelince Jackson ona atını durdurmasını işaret etti. Sonra yanına yaklaşarak kuvvetli parmaklarıyla boğazına yapıştı: «Şimdi sen de benim kıyafetime girip epeyce araba soydun. Şimdi seni öldürecekim!» dedi.

Barbara'nın gittikçe nefesi kesiliyordu. Nerdeyse ölecekti. Son bir gayretle başından şapkasını çıkardı. Siyah, parlak ve gür saçları omuzlarına döküldü. Kaptan Jackson onun bir kadın, hem de güzel olduğunu görünce hemen özür diledi. Birlikte o

civardaki bir hana gittiler. Jackson sahiplerini çok iyi taniyordu. Tehlike büyüktü. Jackson çok yakışıklı bir adamdı. İca-bında hakiki bir centilmen olmasını da biliyordu. O gece birbirlerine âşık oldular ve beraber çalış-mağa başladılar. Memleketin en meşhur yolkesen haydut-ları oldular.

Jackson, soygunu yaparken adam öldürmenin katiyetle aleyhindeydi. Hırsızlık onları sadece hapse götürebilirdi. Fakat adam öldürmek demek asılmak demek gibi birşeydi. Altın nakleden posta arabasını soyarlarken Barbara kaçmak istiyen muhafızlardan birisinin atını vurmak isterken kendisini vurdu. Kaptan Jackson buna müthiş kızdı. Ona birçok defalar katiyen adam öldürmemesini söylemişti. Kaza ile olsa bile bu bir cinayetti.

Artık işleri tamamıyla aksi gitmeğe başlamıştı. Sato-

Barbara düşündüğünü yaptı. Lady Henrietta'nın arabasını çevirerek kadını soydu.

nun emektar uşaklarından ihtiyar Hogarth tesadüfen Barbara'nın yaptıklarını ve bir adam öldürüldüğünü öğrenmişti. Fakat efendisi Sir Ralph'ın şerefini korumak maksadıyla kimseye birsey söylememişti. Yalnız Barbara'ya artık bu işlerden vazgeçmesini ve Sir Ralph'ın karısına yakışacak şekilde hareket etmesini bildirmişti. Sir Ralph de onu tamamen ihmal ederek Caroline'le meşgul olmaya başlamıştı. Karısından ayrılıp genç kızla evlenmek istiyordu. Fakat çıkacak skandalın kredisini sıfıra indirmesinden korkuyordu.

Barbara uzun bir tereddüt devresi geçirdikten sonra ihtiyar uşağı ortadan kaldırmaya karar verdi. Onu hiçkimsenin şüphelenmesine meydan vermiyecek şekilde tedricen öldürdü. Artık kendisini tehdit eden varlık ortadan kalkmıştı. Fakat bu sefer de Kaptan Jackson cinayet gecesinden sonra ondan soğumuş ve başka bir kadınla düşüp kalkmaya başlamıştı. Barbara ondan intikam almayı aklına koydu. Bir kâğıda bulunduğu yerin adresini yazarak bir taşla bağlayıp kocasının penceresinden içeriye attı. Sir Ralph'ın kâğıdı okur okumaz Jackson'u yakalamaya gideceğini biliyordu. Belki aralarında çıkan çarpışma neticesinde ikisi de ölür, o da kurtulurdu. Fakat işler umduğu gibi çıkmadı. Jackson yakalanarak Londra'ya götürüldü. Orada asılmaya mahkûm oldu. İpe çekileceği gün onu kaçırttı. Çünkü kendisini de ele vereceğinden korkuyordu.

Arada geçen günler zarfında Caroline tanınmış centilmenlerden Kid Locksby'yle nişanlandı. Sir Ralph onları misafir olarak şatosuna davet etti. Barbara şimdi Caroline'in Kid Locksby'yle evlenmesine mâni olacaktı. Onunla

Jackson, cinayet işlemeyi reddedince Barbara hiddetlenerek onu arkasından vurup...

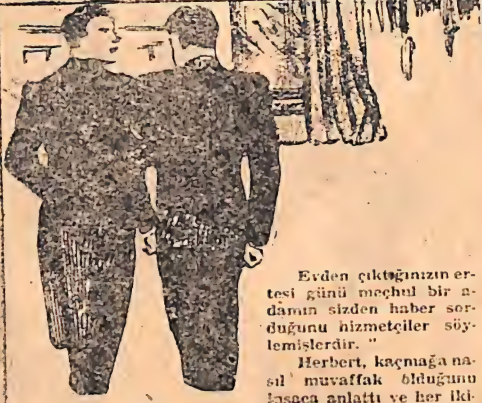

kendisi evlenecekti. Fakat bunda muvaffak olabilmesi için kocasını da ortadan kaldırması lâzımdı. Onun için ona tekrar bir mektup yazarak Jackson'u yakalayabileceği yeri bildirdi. Sonra Jackson'u yanına alarak kocasına randevu verdiği yere gitti. Maksadı hayduta kocasını öldürtüp sonra da onu kendisi vurmaktı.

Jackson, cinayet işlemeyi reddedince Barbara hiddetlenerek onu arkasından vurup öldürdü. Sonra kocasını beklemeye başladı. Bir müddet sonra bir ses duyarak ayağa

kalktı. Fakat hayret içinde kaldı. Gelen Kid Locksby'ydi. Demek Ralph kendisi gelmemiş onu göndermişti. Artık herşey belli olmuştu. Tabancasını çekerek ateş etmek istedi. Kid, daha önce davranıp onu vurdu. Sonra yaralı olarak onu eve getirdi. Barbara ölmeden önce yaptığı cinayetleri itiraf etti. Kendisinin affedilmesini istiyerek gözlerini kapadı. Artık Sir Ralph'le Caroline'i ayıran hiçbir mâni kalmamıştı. Locksby de Caroline'in arkadaşını sevdiğini bildiğinden onları kendi eliyle birleştirdi.

SİYAH MASKE

Evden çıktığınızın ertesi günü meşhur bir adamın sizden haber sor-duğuna hizmetçiler söy-lemişlerdir. "

Herbert, kaçmağa na-sıl muvaffak olduğunu basaca anlattı ve her iki-si de dans salonuna dön-düler.

Walling arkadaşının kolunu sıktı. Kate Valmond'un soğuk bir bakaşla karşılmasını ve elması pan-dantifin şaşılacak surette kayboluşunu hatırladı.

Bu sırada Stafford, av hayvanına ferme etmiş bir köpek gibi, duruyor ve sık bir dansörü tetkik edi-yordu.

Polis yavaşça mu-rırdandı:

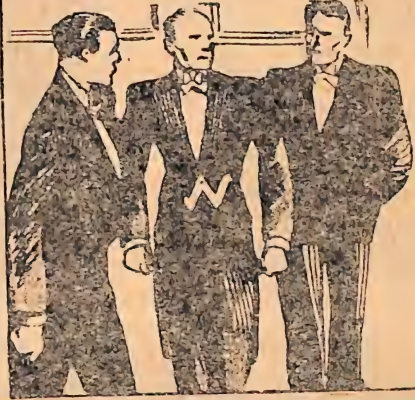
— Pinck Snoodle!

Herbert, sevki ta-bii tesirile derhal boğuk boğuk bağırdı:

— Ya! Mis Valmond'un mücevherini! çalan bu olmalıdır.

Bedi ve birkaç kelime ile olan biteni anlattı.

Stafford: " Hiç şüphesiz, dedi, benimle beraber gelin, kaçmasına meydan vermiyelim ". Polis ile Her-berth Walling Pick Snoodle'nin etrafını çevirdiler

Bu adamı, polise tanıması bir yankesici idi. Salonun bir köşesinde onu sıkıştırdılar. Yankesici, eski düşmanını ta-nıması ve aldırmanıştı. Fakat

yan tarafı bırakarak kaçmağa uğraştı. Stafford, bir çelme takarak onu yere yıldı.

İki adam, aynı bakışlarla yardım eder gibi görünerek, üzerine atıldılar. Fakat haldikatte onu zapt etmek içtink. Aynı zamanda Stafford, kolunu eline geçirip ve o-nu bılışık edaya geçirdi. Bu bu ider övüler çok olursa idi, davetler...

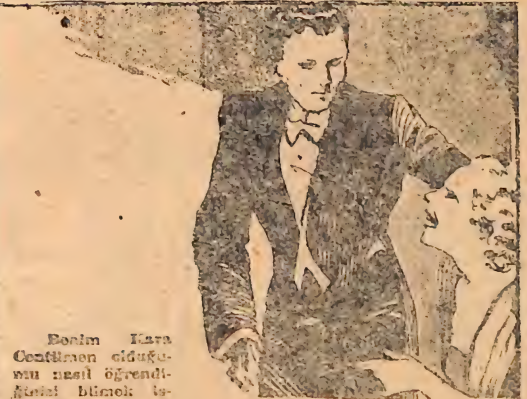
Orada neler olup bit-
tiğini anlıyamadılar.
Salonun öte tarafında
canlılık her vakitinden
ziyade idi. Çiftler hep
dönüyordu.

Herbert Walling, iyi havadisi yetistirmek için Ka-
te Valmond'u arıyordu. Genç kız oralarda yoktu. Ni-
hayet çiçekliğe girdi ve aradığını orada buldu. Genç
kız, büyük bir fidanın arkasında idi. Son derecede mo-
sus görünüyordu. Walling'i görür görmez kalkan gl-
decek gibi bir hareket yaptı. Fakat...

Walling onu tuttu ve yavaşça oturttu. Birkaç
kelime ile, birazca yakalandığını anlattı. "Yarın po-
lis Stafford pardaattı size getirecek, dedi. Hana ge-
lince, ben artık Kara Centilmen değilim, o geçti gitti.
Bununla beraber, ilve tekrar size başladı:

Böyle Kara
Centilmen oldu-
nu nasıl öğrendi-
ğini bilmek is-
terdim."

Genç kız başını kaldırdı ve şaytanca güldü.
— 7856 Long telefon numarasını biliyor musunuz?
Evet, telefonda konuşan bendim.

- Fakat bu numara babanızın numarası değil.
- Hayır! Fakat aha! Babanızın numarası değil. Benim şahsi bir numaram var. Sizi nasıl keşfetmiş olduğumu biliyor musunuz Bay Walling? Ablamın tenceleri çalındığı zaman, babam asanılacak derecede kızlık değiştirmiş ve onun elbiseleri gibi elbise giymiş olarak evden çıktığını...

... Gördüm. Biraz evvel ben babamdan ayrılmıştım. O vakit önümde bulunanın sahte bir adam olduğunu anladım ve sizi takip etmişim. Evimize girdiğinizi gördüm ve sizin adresinizi bildiğimden... Alt tarafını biliyorsunuz!

Herbert hayrette kaldı. Demek ki, bu suretle onun sırrı, birkaç kış tarafından öğrenilmişti. Herbert :
- Fakat benim eve girip kızları tamarını tamarına nereden gördünüz? diye sordu.

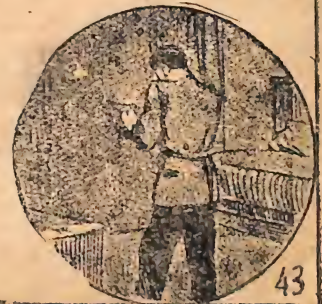

etmediniz mi?

- Evet, fakat bu kadar uzak mesafeden göremezdiniz.

- Affedersiniz, bir gemici dürbünü kullanıyordum. Siz hiç şüphelenmeden ben sizi mükemmel surette gözetliyordum.

- Sizin gölp gelişlerinizi nasıl mı haber alıyordum? Ah! Bu pek basit bir şeydi. Benim pencerelerimden sizin evinizin yan tarafını gördüğüne dikkat

Walling, genç kızın kurnazlığı karşısında mahcup oldu. Kate tekrar söze başladı:
— Evinize hırsız girip te tecavüze uğradığınız işte bu suretle görmüstüm. Bir dakika bile kaybetmemek için.

... Stafford'a telefon ettim, o da hemen kostu, geldi. Sizi telefona çağırdıktan sonra telefon ahizesini ona verdim. O da hırsızla konuştu.

Herbert:
— Evet, dedi, telefon aletini elinden bırakıp ayaklarının ucuna basa basa çılap gittim.
Herbert düşündü ve bir dakika sonra bir soru dah sordu.

— Alman casusunun evine girdiğin gece beni nasıl kurtardınız?
Aynı açıklıkla cevap verildi: Stafford, Kara Gentilmeni ziyaret ettikten sonra genç kıza telefon etmişti. Genç kız da babasının muvafakatile Walling tarafından verilen adrese koşmuş, bahçeye atlamış ve mükemmel bir maymuncukla kapıyı açıp eve girmişti.

GİZLİ MEKTUP X-9 GELECEK SAYIDA

Kara Centilmen duvarın üzerine atladığı vakitte ise Kate, villanın arkasındaki yola girmiş ve orada bulunan küçük otosile ve olanca hızla evine dönmüştü.

Kate, kalkarken, plâtininden yapılmış kol saatine baktıktan sonra:

— Şimdi bize gelmenizin tam zamanıdır, aziz Bay Walling!

Dedi. Onlar dans salonunu geçerken daha orada birkaç çift vardı.

Oto, Herbert Walling'ın Kara Centilmen olduğu vakitlerde birkaç kere girdiği evin önünde durdu. Kate indi:

— Bir kahve içmek için lütfen salona girmenizi rica ederim.
Dedi.

— Lord Valmond, hissiyatımı size nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum!

Lord Valmond, kızile bakıştıktan sonra kahkaha ile güldü ve cevap verdi:

— Haydi canım! Azizim Bay Walling, kızım ile evlenmek istediğinizi söylemekle çok mahcup olduğunuza şimdi beni inandıramazsınız!

BİTTİ

Lord Valmond, bir koltuğa oturmuş, kitap okuyordu. Gençlerin girdiğini görünce kalktı ve elini Herbert Walling'e uzattı. Berlik kekeleydi:

Bir gözlüğün üç hayatı birden nasıl değiştirdiğini öğrenmek ister misiniz? Arkadaşım Serge'nin hikâyesini dinleyin.

«Serge... Birkaç sene evvel Paris'in en şık, en zengin, en meşhur fotoğrafçısıydı. Hem de ressamlarla aynı ayarda tutulan, sanatkâr bir fotoğrafçı. En gözde, en zengin insanlar Serge'nin atölyesinde resim çektirmeyi bir şeref sayarlar ve bir tek fotoğraf için, bir avuç dolusu para sarfetmekten çekinmezlerdi. Ama değerdı. Serge'nin fotoğrafları, hakiki birer sanat eseri idi. Atölyesindeki renkleri öyle bir tertip eder, ışıkları öyle bir hazırlar, ona öyle bir poz verirdi ki, insan meydana gelen fotoğraftan gözlerini alamaz, baka baka doyamazdı. Sergilerinin, sinemalardan bile kalabalık olduğu istatistiklerle sabittir.

O gün gene her zamanki gibi onu bu yüksek mevkii-nden, fakir, kenar mahallelere düşüren kaderin garip cilvesini düşünerek atölyesine gittim ve kapıyı çaldım.

Kapıyı kendisi açtı. Serge uzun boylu, sivri sakallı bir adamdı. Yakışıklı değildi ama, hem yüzünde hem de hâlinde tavrında garip bir cazibe, bir sevimlilik vardı. Bazı bazı kendi içine çekilir ve suratını asardı, fakat neşeli olduğu zaman da onun yanında olmak, herşeye değerdı. Arkadaşlığı da candan ve samimi idi. Daha gençti, fakat şöretinin zirvesine çok erken erişmiş ve çok çabuk düşmüştü. Onun için hâlinde ve yüzünde vaktinden evvel yaşlanan insanların bezginliği sezilirdi.

O gün bana garip garip baktı ve piposunu ağzından çıkarmadan:

«Kim o?» diye sordu.

Ben hayretle:

«Kim o mu?» dedim. «İnsaf et Serge! Beni tanımıyor musun?»

Serge gülererek:

«Aha! Sesinden tanıdım!»

dedi. «Hoş geldin. Haydi gir de birşeyler içelim.»

Resimleyen: FIRUZ

Yüzüne baktım ve ilk defa olarak gözlüklerini takmamış olduğunu farkettim.

İçeri girdik ve atölyeye oturduk. Serge bir perdenin arkasına gitti ve bir şişeye iki bardak getirdi.

«Dün sabah gözlüğümü kırdım,» dedi. «Sucuk kızartıyordum, gözüme yağ sıçradı. Öyle fena acıdı ki, elimi hemen gözüme götürdüm. Nasıl olduysa oldu, gözlük kırıldı. Öyle bir kızdım ki sorma».

Serge'yi gözlükle görmeğe öyle alışmıştım ki, gözlüksüz görmek garibime gidiyordu. «Gözlüksüz yarı kör gibi olursun,» dedim. «Nasıl iş görüyorsun?»

«Hemen gidip bir tane daha ısmarladım. Bugün öğleden sonra hazır olacak. Nerdeyse getirirler.»

Birdenbire güldü. İşte Serge'nin en cazip tarafı bu anı gülüşleriydi. Ansızın gülüverdi mi, gözlerinin etrafı kırış kırış olur, ıstırabının bütün izleri yüzünden silinir, tabiatındaki bütün neşe, bütün sevimlilik meydana çıkıverirdi.

«Hem de biliyor musun?» diye sözüne devam etti. «Dün kapımı iki müşteri çaldı. Evet, haftalardır atölyeme uğrayan olmamıştı. Bir kadınla bir erkek, yeni evliydiler zannedersen. Hâlimi görmeliydin! İşte feleğin oyunları böyledir. Bana müşteri gönderecek günü tam da bulmuş. Durmadan oraya buraya çarpıyordum. Yüzlerini zor görabiliyordum. Ağızlarını burun-

larından farketmeme imkân yoktu. Ama resimlerini pekâlâ çektim. Fotoğrafçılık bir sanat olduğu kadar, bir ilimdir de. Işık tesirleri, dekorlar, pozlar tertip edildi mi, ötesi bir fotoğrafı çekmekten ibaret! Bilhassa ışık ve renk.»

Serge memnun ve müfhir gözlerle atölyesine baktı. Bu, bir fotoğrafçının atölyesinden fazla, garip ve esrarengiz bir sahneye benziyordu. Fakat çok güzel olduğunu inkâr etmek haksızlıktı. Serge bir kenar mahalle evinin ucuz odasını bile büsbütün değiştirmişti. Tavadan süzülen ışıklar, pencere-lerdeki ve duvarlardaki perdelerin dalgaları ve renklerle birleşerek, etrafa insanın içini titreten acayip bir hava veriyordu.

Serge'nin, Paris'in göbeğindeki atölyesini düşündüm. O ne ışık ve renk tertibatıydı! Geniş pencerelerden süzülen güneş ışığı bile, duvarlarda, tavanlarda ve hahlarda rakseder gibi akisler yapardı. Hele atölyenin gece manzarasına doyum olmazdı. Loşluğu büsbütün esrarengizleştiren, nerden geldiği belirsiz yumuşak ışıklar... Köşelerde gizli peri gölleri gibi ışıldayan aynalar... Ve kapının karşısında asılan ve duvardan aynaya, aynadan aynaya aksederek bütün odayı dolduran bir kadın resmi... İnce, kısa kâhküller beyaz alnın üstüne doğru uçuşmuş. Simsiyah, bol saçlar ensede parlak bir tokayla tutturulduktan sonra dalga dalga arkaya sahnmış. Kalemle çizilmiş, cetvelle ölçülmüş gibi kusursuz bir profil, bir hindiba tohumunu üfleme için büzülmüş biraz kalınca dudaklar ve hidibayı tutan narin, uzun, beyaz eller. Fotoğraf mat ve gölgesiz olmakla beraber, biraz soluk çekilmişti. Öyle ki, yüz gölde bir akis gibi, bir rüya gibi, bir hatıra gibi solgundu. Yalnız saçlarındaki tarak ve uzun, sivri tırnakların cılastı parlıyordu.

İşte Serge'nin yükselme-
sinin ve düşmesinin en bü-
yük sebebi... Serge'nin karısı.
Serge onun bu fotoğrafını
çekince meşhur olmuş, en
yüksek sosyeteye girip, çık-
mağa başlamıştı. Bu resim bü-
tün Fransa'nın, sonra da bü-
tün dünyanın sanat mecmu-
alarında çıkmıştı. Taklit kop-
yaları binlerce salonu süsle-
mişti.

Serge'nin karısı hakikaten
de güzel bir kadındı. Fakat
Serge gibi parlak zekâlı bir
adamin karısı olacak kadın
değildi. Serge'nin değişen ha-
leti ruhiyelerine, kaprislerine
uyamıyor, kocasının zekâsına
azıcık olsun eş olamıyor ve
sanatkâr tabiatının inis çıkış-
larına tahammül edemiyor-
du.

Karısından güzellik ve iyi
huyuluktan başka birşey
beklemiyen daha az zeki, da-
ha normal bir adamla bir tür-
lü mesut olamadı ve kaçıp
gitti. Nereye ve kiminle git-
tiğini Serge'ye haber verme-
di. Çünkü Serge'nin ateşli
tabiatını biliyordu. Karısının
kaçtığı adamı bilse, Serge'nin
elinden muhakkak bir kaza

çıkardı.

Karısının gitmesiyle büs-
bütün ve birdenbire değişti.
Kendini tamamiyle içkiye
verdi. İşini ihmal etti. Parası
gitgide azalmağa başladı. Ni-
hayet onunla konuştuk. Bir
parça kendini topladı ve pa-
rasının geri kalanıyla bu u-
fak atölyeyi aldı. Fakat ar-
tık sadece bir fotoğrafçıydı.
İsmini bile değiştirmişti.
Meşhur Serge'nin Paris'in bir
kenar mahallesinde olduğunu
en eski dostları olan birkaç
kişiden başka kimse bilmi-
yordu.

Serge, eski hâlini bulmuş
gibiymi. Gene gülüyor, konu-
şuyor, herkesle şakalaşıyor-
du. Fakat bu hâlinde bir ger-
ginlik sezmek kabil değıl-
di. Serge sanatkâr adamdı.
Onu üzen, parasın kaybet-
mesi değildi. Fakat şöretini
ve en fazla karısını kaybet-
mek çok ağır gelmişti her-
halde. Bunu kimseye bahset-
memekle beraber, gene de
büsbütün kendini toplamış
değıldi.

Şişeyi benim önüme doğru
itererek:

«Dünkü müşterilerim pek

kibar kimselerdi,» dedi.
«Halleri, tavırları ve kıyafet-
lerinden yüksek tabakaya
mensup oldukları belliydi. A-
cele işleri vardı, herhalde.
Resmi bugün öğleden sonra
istiyorlarmış. Adam söyle-
di. Kadın pek birşey söylemi-
yordu. Neden buraya geldiler
bilmem? Herhalde resimlerin
görülmesini istemiyorlar-
lardı da onun için böyle sa-
pa bir fotoğrafçı seçtiler. Ben
de bir haller takındım: Pek
meşguldüm ama elimden ge-
leni yaparım! dedim.

Gülmek için kendi ken-
dimi zor tutuyordum. Allah
için amma da meşguldüm ha!
He' neyse! Hazırlayıp bitir-
dim. Kırık gözlükle çektiğim
ilk fotoğraf! Bak getireyim
de gör.»

Fotoğrafı getirip elime
verdi ve piposunu doldurma-
ğa başladı. Ben resme bir
baktım ve beynimden vu-
rulumuşa döndüm.

Bu yaşlıca bir adamla çok
güzel bir kadının resmiydi.
Fakat kadının yüzünde garip
bir ifade vardı, fotoğraf ma-
kinası onu büyülemiş gibi...
Gözleri dehşet ve hayret do-
luydu ve sık sık nefes alıyor-
muş gibi ağız yarı açıktı. A-
damın ifadesi ise, gayetle ta-
biiydi. Acaba Serge, kadının

**Kadınlar cıglık cıglıza
kacıştlar. Avizeden ta-
nımadığımız bir ada-
mın cesedi sarkıyordu..**

bu garip hâlini farketmemiş miydi? Müşterilerinin yüzlerini bile doğru dürüst görmediğini söylediğine bakılırsa, herhalde farketmemişti. Gözlerim kararıp başım dönerek elimdeki resme baktım. Bakışlarımı bir türlü bu dört köşe kâğıt parçasından ayıramıyordum...

Serge lâkayt bir tavırla:

«Gözlüksüz resim de çekmek nasipmiş,» dedi. «Nasıl? ama iyidir tabii. İyi olmaması kabil mi? Ben bana düşeni yaptım. Gerisi onlara, daha doğrusu tabiata, Allah'a kalmış birşey. Yüzleri çirkinse kabahat benim değil ya!»

Ben hafif bir sesle:

«Çok iyi,» dedim. «Harikulâde iyi bir resim. Yüzleri de hiç fena değil. Bilhassa kadın güzel.»

Fotoğrafı uzattım ve dikkatle Serge'nin yüzüne baktım. Fakat Serge, sakın sakın piposunu tüttürüyordu. Bu sükûneti ve kayıtsızlığı yapmacık değildi. Fotoğrafı hakikaten göremediği muhakkaktı.

Bütün günümü onun yanında geçirmek niyetiyle gelmiştim. Fakat o fotoğraf asabımı bozmuş olduğundan fazla kalamadım ve öğle yemeğini bile beklemeden hemen çıktım. Her zaman yemeğimi yediğim lokantaya giderken, zihnim, kaderin cilveleriyle meşguldü. Düşünüyordum ki, macera aramak için uzak, yabancı yerlere gitmeğe ne hacet? Her gün geçip gittiğimiz şu sokaklarda ne dramlar oluyor da farkında bile değiliz!

O gün öğleden sonra çalışmadım. Çalışmadım ki! Bütün sinirlerim gerilmişti. İçim endişe ve korku doluydu. Saat beş sıralarında telefon çaldı. Serge konuşuyordu.

«Alo, dostum,» dedi. «Bu akşam mühim bir işin filân var mı?»

«Hayır. Neden sordun?»

«Sürprizli bir parti veriyorum. Bizim grubu çağurdım. Fazla kalabalık değil. Sadece onlar. Yabancı istemiyorum. Geleceksin değil mi? Bilhassa senin gelmeni istiyorum. Sensiz hiçbir partinin tadı çıkmaz.»

«Sürprizli mi dedin?»

«Evet. Hakiki bir sürprizim var. Geliyorsun değil mi?»

«Tabii!»

«Benim atölyede. Önce hepimiz bizim eski gazinoda buluşacaksınız. Sonra birlikte buraya geleceksiniz. Saat dokuzda. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı.»

«Allahaismarladık öyleyse, teşekkür ederim.

Serge'nin partileri meşhurdu. Kenar mahallelere düşeliberi mesleğine bir sanat, kendine bir sanatkâr gözüyle bakmaktan vazgeçmişti. Fakat partilerinde büyük bir sanatkâr olduğunu gösterirdi. Son partisinde atölyenin dekorunu sihirli bir denizaltı sahnesine benzetmişti.

Pencerelere ve duvarlara, hafif maviden deniz yeşiline kadar birbirli içinde eriyen renklerden perdeler asılmıştı. Fakat bu renkler öyle yumuşaktı ki, perdeler kumaştan değil, havadan veya sudan yapılmışa benziyordu. Nerden geldiği olmyan ışıklar da büyüklü denizaltı mağaralarının yosunları arasından sızan güneş ışıklarını andırıyordu. Bu su yeşilli ışıklar içinde hepimiz suların altına gömülmüş bir dünyanın unutulmuş sakinleri gibiydik.

O akşam hep beraber gazinoda buluştuk ve kokteyl ısmarladık. Kızlardan biri, bardağındaki açık yeşil içkiyi içerken:

«Acaba Serge'nin sürprizi ne?» dedi. «Öyle meraklanıyoruz ki sormayın.»

Aramızdaki ressamlardan biri:

«Ne olacak,» dedi. «Renk ve ışık oyunu! Serge'nin bütün derdi odur zaten. Halbuki renk ve ışık sanatın sadece bir süsüdür...»

Bir başka ressam söze karıştı, böylece bir münakaşa başladı. En nihayet ben lâflarını kestim:

«Eh, artık kalkalım çocuklar, saat dokuz oldu,» dedim.

Serge'nin atölyesine yollandık. Ben de herkes gibi, Serge'nin sürprizini merak ediyordum. Ve zannedersem merdivenleri, herkesin önünden çıktım. Kapı hafifçe aralıktı ve üstüne bir kart ilisti-rilmişti. Kartta: İÇERİ GİRİN yazılıydı.

İlkönce ben girdim. Erkeklerden bazıları da, hemen benim arkamdan daldılar. Hepimiz garip ve görülmemiş birçok şeyle karşılaşacağımızı zannediyorduk.

Atölye, hemen hemen karanlıktı. Tavandaki büyük, eski zaman ışığı avizeden bir tek solgun ışık sızıyordu. Duvarlar yerden tavana kadar siyah ve gümüşü renge bürünmüştü, cenaze renkleri... Hiçbir yerde bir parlaklık, canlı bir renk görülüyordu. Ve avizeden, solgun ışıktan pek korkunç duran siyah bir şey sarkıyordu.

Kadınlar çığlık çığlığa kaçıştılar. Biz birkaç erkek girdik. Avizeden tanımadığımız bir adamın cesedi sarkıyordu. Göğsüne illeştirilmiş olan fotoğrafı görünce:

«Eyyvahlar olsun!» dedim. «Serge'nin gözlüğü vaktinden evvel geldi!»

Arkadaşlarım: Acaba deli mi oldu? gibilerden yüzüme baktılar. Fotoğrafı alıp yanındakine uzattım.

«İşte Serge'nin öldürdüğü adam» dedim. «Bu fotoğrafı almağa gelmişti. Yanındaki kadını tanıyor musun?»

Arkadaşım:

«Allahım!» diye fısıldadı. «Serge'nin karısı!»

Teri Salivan, bardağını masaya koydu ve düşünceli düşünceli başını sallıyarak:

— Kadınlarla atların ne yapacağını önceden kestirmek imkânsızdır, dedi. Bunu her cokey bilir. Ama gelgelelim, cokeyler de insandır. Hele âşık oldular mı, akılları başlarından gider. Herşeyi unuturlar.

Ben :

— Haydi haydi, ağzında geveliyeceğine ne demek istiyorsan açıkça anlat, dedim.

Teri:

— Doldur şu bardağı öyleyse, diyerek gülümsedi. Sonra hikâyesine başladı:

— Bir zamanlar doğru dürüst bir cokey vardı. Adına Cambo derdik. Çünkü minnacık bir adamdı. Maamafih o ufak tefek, tığ gibi vücuduyla atın üstünde oturmasına hep hayran kalırdık. Atın üstünde sadece oturmazdı ha! Atı koşturmasını da biliirdi. Hem de nasıl! Dediğim gibi, doğru bir adamdı. Öyle yarıştan evvel başka cokeylerle anlaşmak, atına esrar yutturmak gibi hilelere başvurmağa tenezzül etmezdi. Onun için Tomi Straponi - sana bahsettiydim hani, ümitsiz denilen adam - Cambo'yla çok ahbaptı. Dürüst yarışlarda kendi atlarına hep bu ufak tefek adamı bindirirdi.

Benim Cambo'yla iş yaptığım zamanlarda herif sinema artistleri gibi para kırıyordu. Ama hiçte memnun değildi. Bir kazandı mı, beş istiyordu. Ama aç gözlülüğünden sanma ha! Evlenmek istiyordu da ondan. Fabya Cenkins adında bir kızla.

Adından da anlaşırsın ya, bu kız öyle ekseri cokeylerin evlendiği kızlardan değildi. O kızların Fabya diye ismi olur mu hiç? Bu kız, yüksek tabakadan gelme bir sarışındı. Babası tüccardı! Ama ne tüccar! Sade tüccar olmakla kalmamış, birkaç at da almıştı. Bu atlara Fabya bakıyordu.

Yüksek tabakadan gelme bir sarışının baktığı atlar ne

ÇEVİREN :

ASIM YEĞİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

kadar olur? Hani kız fena kızdı demek istemiyorum ama, yarış atlarına bakmak her adamın kârı değildir. Bu kız atlarını köşedeki, bucaktaki ucuz yarışlara sokar, hep de kaybederdi.

Derken efendim, bir gün yarıştan evvel cokeyi hastalanmış. Atları terbiye eden adam da bizim Cambo'yu düşülmüş. Geldi ve: «Bu yarışta bize cokeylik eder misiniz?» diye sordu. Cambo'nun kendisi küçüktü ama, büyük işler yapardı. Bu teklifi duyunca kahkahalarla gülmeğe başladı. Tam o sırada da o sarışın güzel Fabya çıkagelmez mi? Bizim Cambo'ya dönüp tatlı tatlı gülümsedi ve:

— Ne olur, Mister Şrov! diye yalvardı. Cambo'nun asıl adı Dik Şrov'du.

O bir tek tebessüm Cambo'nun işini bitirdi. Artık öyle âşıktı ki, kız cehenneme git, dese giderdi. Hem yarışa girdi, hem de daha fazlası, yarışı kazandı. Palomides'i görseydin - zavallı dilsiz mahlûka bu adı vermişlerdi - yarışı kazanmanın pek de kolay olmadığını sen de anlardın.

Fabya memnun kaldı mı? Hem de nasıl! Lüzumundan fazla memnun kaldı. Mesele burda ya! Yarıştan sonra

Cambo'ya öyle iltifatlar etti ki, bizim o akli başında, dürüst cokeyin başı döndü, bacakları titremeğe başladı. Ondan sonra Fabya'nın atlarını o yetiştirmeğe başladı. Artık ikisi hiç ayrılmaz oldular. Bir, içtikleri su ayrı gi-di-yordu.

Bir gün Cambo, Palomides'i biraz gezmeğe götür-müştü. Döndüğü zaman Fabya onu bekliyordu.

«Benim için çok zahmetlere giriyorsun, Dik!» dedi.

Bizim Cambo bir yutkunup:

«Zahmet ne demek?» diye itiraz etti. «Ben senin için ne yapmam ki, Miss Fabya?»

O zaman o sarışın bebek:

«Öyleyse benim için bir yarış daha kazan, Dik!» diye bağırdı ve uzanıp Dik'i atın üstünden çekerek bir güzel öptü.

Bir adamın ne kadar başı dönse, hakikat gene hakikattir. Bu Palomides bir iki sene evvel iyi atmış, ama gelgelelim o zamanlar artık içi geçmişti. Cambo'yla başbaşa verip düşündük. Tek çare Palomides'i küçük yarışlardan birine sokup esrarla yarış kazanmaktı. Ama böyle küçük yarışlar gangsterlerin idaresindedir. Gangsterlerin de ne yapacakları, ne türlü hilelere başvuracakları kestirilemez. Palomides bir defasında kazanmıştı ama, tesadüfi olarak kazanmıştı. Maamafih sen gel de bunu Fabya hanımefendiye anlat!

Tasavvur edebileceğin gibi zavallı Cambo ne yapacağını şaşırmış vaziyetteydi. Bir gün telâşla odama girdi ve:

«Teri, deli olacağım!» diye bağırdı. «Şimdi Fabya'nın babasını gördüm. Hafta sonuna kadar borçlarını ödiyemezse iflâs edecekmiş. Zavallı Fabya'nın ne kadar üzüleceğini düşününce aklıma kaçırarak gibi oluyorum.»

Ben :

«Mister Cenkins'in yapacağı tek şey, atlarını satmaktır,» dedim.

Cambo :

«Zaten atlarını rehin göstererek bir dolu borç para almış. Zavallı ümitsiz bir vaziyette. İflâs edince Fabya'nın hâli ne olacak bilmiyorum.»

«Sen şimdi onları kendi hallerine bırak da yarış düşün. Ne yapacaksın?»

Cambo, kayıtsız bir tavırla elini salladı:

«Kazanacağım,» dedi. «Birim şu Ümitsiz Toni Straponi'yi gördüm. Çok harikulâde bir adam doğrusu! Herşeyi halletti. Kazanıyorum.»

Ben, Ümitsiz'in işlerine burnunu soktuğunu duyunca sinirlendim ama hiç belli etmedim.

«Anlat bakalım,» dedim. «Nasıl kazanacaksın?»

«Çok basit, Teri. Bilirsin Ümitsiz, vicdanlı bir çocuktur. Öyle hile mille yapmaz. Perşembe günü bir yarış yapılacaktı. Bu yarıştaki atların hepsi de sünepe şeyler... Yalnız üçünden maada. Bu üç atın bir tanesi Ümitsiz'in, öteki ikisi de Sam Finkelsteyn'in. Ümitsiz'e Fabya'yla aramızdaki vaziyeti anlatınca:

(Pekâlâ Cambo, sen işi bana bırak) dedi. Finkelsteyn'la konuşacak. İkisi de atlarını yarıştan çekecekler. Palomides öteki atların hepsinden üstündür.

«Emin misin?»

Cambo :

«Evet,» dedi. «Zaten dört at daha var. En iyileri Ateşli Kız, ama o da Palomides kadar olamaz. Sonra onu koşturacak olan cokey, Beni Peters'e gelince, hiçbir işe yaramaz.»

Ben ;

«İyi öyleyse,» dedim.

Cambo :

«Tabii» diye cevap verdi. «Hem Fabya bana söz verdi. Onun atıyla bir yarış daha kazanırsam benimle evlenecek. Ama Teri, babasının şu işine öyle sıkılıyorum ki!»

Ben hiç sesimi çıkarmadım. Benim canımı sıkın Fabya'nın babası değil Ümitsiz'di. Atını boş yere ya-

rıştan çekmemişti ya? Elbette bir menfaati vardı. Sakın yarışta birinci gelene verilen mükâfata ortak çıkmak istemesin? Gerçi bu da pek mühim bir para sayılmazdı ama, bilinmez ki!

Hemen Ümitsiz'in evine yollandım. Ümitsiz, Sam Finkelsteyn'la karşı karşıya oturmuştu. Beni görünce:

«Ee, anlat bakalım Teri?» dedi.

Ben de anlattım:

«Tomi, ben bu yarışta Cambo'yla ortağım. İşlerine karışmasan iyi olur,» dedim.

Ümitsiz :

«Sen hiç merak etme, Teri,» dedi. Benim bu yarıştan hiçbir istifadem yok. Finkelsteyn'in da öyle. Sadece Cambo'ya yardım etmek için atlarımızı çıktık. Palomides'in üstüne para koydum zannedi-

tık Cambo'yla Fabya'yı ve Fabya'nın babasını düşünüyordum.

Cambo'yu gördüğüm zaman:

«Ümitsiz'le konuştum,» dedim. «Her iş sahiden de halledilmiş. Yarış muhakkak kazanacaksın. Bari bu sefer kendin için biraz para koy-sana.»

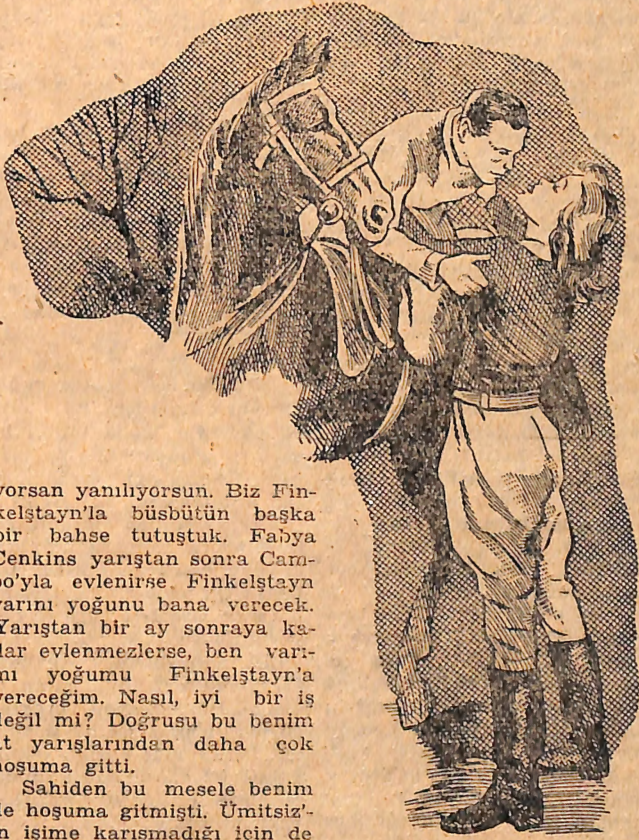
Cambo başını salladı:

«Yok, Teri,» dedi. «Bilirsin ki hiç bahse girmem. Bahse girdim mi hem kazanmak hem de parayı kurtarmak derdiyle insanın içini bir heyecan alır.»

«Ama düşün. Koyduğun paranın on mislini alır Mişter Cenkins'e verirsin. Fabya da mesut olur.»

Fakat Cambo'nun dediği dedikti.

«Fabya'nın hatırı için bi-

yorsan yanılıyorsun. Biz Finkelsteyn'la büsbütün başka bir bahse tutuştuk. Fabya Cenkins yarıştan sonra Cambo'yla evlenirse Finkelsteyn varını yoğunu bana verecek. Yarıştan bir ay sonraya kadar evlenmezlerse, ben varımı yoğumu Finkelsteyn'a vereceğim. Nasıl, iyi bir iş değil mi? Doğrusu bu benim at yarışlarından daha çok hoşuma gitti.

Sahiden bu mesele benim de hoşuma gitmişti. Ümitsiz'in işime karışmadığı için de içim rahatlamıştı. Şimdi ar-

le bu işi yapamam,» diye tutturdu.

O zaman ben bir başka çareye başvurdum.

«Bana bak,» dedim. «Şu senin sarışın bebek atının birinci gelmesini mi daha çok istiyor, yoksa para kazanmasını mı?»

«Vallahi parada gözü yok. Biliyorsun, ille yarış kazanacağım diyor. Maamafih şimdi işler değişti. Kendisiyle o bahis üzerinde hiç konuşmadık ama, babasını kurtarmak için para kazanmağı tercih eder herhalde.»

«Güzel! Mademki sen kendi koşturduğun atın üstüne para koymuyorsun, öyleyse Ateşli Kız'ın üstüne para koyarsın. Sen de yarış kaybedersin. Hem okadar çok para koyarsın ki, bize de kahr, Fabya'nın babasına da.»

Cambo önce mırın kırın etti. Dokuz dereden su getirdi, ama bende şu dil var mı yok mu! En nihayet Cambo'yu kandırdık. Kimseye de hiç birşey söylemedik.

Ben hayatımdan memnundum. Öyle ya, yarışta Palomides'den sonra en iyi at Ateşli Kız'dı. Palomides te kazanamayınca, o kazanacak demektir. Beri taraftan babasını kurtarmak için para bulduk diye Fabya da sevinecek ve Cambo'yla evlenecektir. Gidip Ümitsizle Finkelsteyn'ı gördüm. Fabya'yla Cambo evlenecekler diye ben de bahse iştirak ettim.

Yarış gününü ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi tasavvur edebilirsiniz. İki taraflı bahse tutuştum. Hem de yabana atılmıyacak bir para koymuştum.

En nihayet perşembe günü geldi çattı. Hep beraber yarış sahasına gittik.

Beş at vardı. Hemen herkes de Palomides'i tutuyordu. Ateşli Kız, ondan sonra geliyordu. Ben kendi kendime gülmüsyordum. Öyle ya, işin aslını bir Cambo biliyordu bir de ben!

Fabya da gelmişti. Yavrularını kaybetmiş bir dişi kaplan gibi beş aşağı beş

yukarı dolaşıyordu. Bir aralık Beni Peters, Cambo'ya yaklaştı ve alaycı alaycı gülererek:

«Merhaba küçük Cambo!» dedi. Demek dişleri dökülmüş at bozuntusuyla yarış kazanacağını zannediyorsun ha! Aklına şaşarım. Benim Ateşli Kız onu daha ilk baştan geçecek! Görürsün!»

Bunun üzerine Cambo'nun yüzü önce kıpkırmızı, sonra yemyeşil, daha sonra mosmor kesildi. Yani senin anlayacağın, alâymı semanın bütün malum renklerine boyandı. Bir müddet hiddetinden konuşmadı. Sonra dili çözülünce de artık susmadı. Yumruklarını da kullanmağa başlayıyordu ama bütün paramızı Ateşli Kız'ın üstüne yatırdığımızı hatırladı ve sesini kesti.

Mesele böylece kapandı. Cokeyler atlarına bindiler. Sahayı yarış başlamazdan evvelki gergin sessizlik kapladı. Ben de hakem locasının yanındaki yerime geçip bekledim.

Neyse efendim, yarış başladı. Atlar ileri atıldı. Palomides hepsinin önünden gidiyordu. Fakat biraz sonra Ateşli Kız ona yaklaştı. Şimdi artık yan yana koşuyorlardı. Beni Peters'in yana doğru iğildiğini gördüm ve Cambo'ya birşeyler söylediğini anladım. Doğru tahmin etmişim. Beni Peters:

«Bu yarış kazanacağından hâlâ eminsin ha!» diye bağırır. «Ata binmesini, at koşturmasını bilsen, kazanırdın ama, sen ata binmekten anlamazsın ki! Belki atın benimkinden âlâ olsaydı, kazanırdın ama, o kaplum-bazaya benziyen katırla asla beni geçemezsin! Gözünü dört aç Cambo! Birinci geliyorum!»

Beni'nin birinci gelmesi Cambo'nun canına minnetti. Gelgelelim o anda ötekinin söyledikleri, süvarilik gururuna dokunmuş. Yarışta ikinci gelmesi icap ettiği aklından silinmiş. Fabya'yı, beni, herşeyi unutmuş.

«Demek seni geçemiyecğim ha!» diye bağırır. «Sen kendini ne zannediyorsun ki! Çekil yolumdan, acele isim var!»

Bir de baktım ki, bizim Palomides uçuyor! Neye döndüğümü tasavvur edebilirsiniz. Senin anlayacağın, Palomides yarış kazandı, bizim paracıklar da havaya karıştı. Teri Salivan, bardağını bir yudumda boşaltarak:

— İşte bu da sana ders olsun! dedi. Bak insan kibirli olunca neticede neler çıkar.

— Ama Cambo, Fabya'yla evlendi mi, evlenmedi mi söylemedin Teri.

— Ha sahi, bak az daha unuttuyordum. Bu aptallığı yüzünden kızı kaybetmesi lâzımdı, değil mi? Ama Allah masumları korur, derler ki çok doğru. Yarıştan sonra Fabya denilen sarışın bebek gelip bizim Cambo'nun boyuna sarıldı ve:

«Dik, sevgilim!» diye bağırır. Finkelsteyn adında bir herif var ya, senin bana ihanet edip Ateşli Kız'ı kazardırtacağını söylüyordu. Tabii ben inanmadım, gidip senin üstüne koyduğum parayı iki misline çıkardım. Hem sonra Cambo'cuğum, biliyorsun, söz verdim artık seninle evleneceğim. Sen yalnız gününü tayin et.»

— Neyse, hiç olmazsa bu bahse koyduğun parayı kaybetmemişsin Teri. Ya Fabya'nın babası ne oldu?

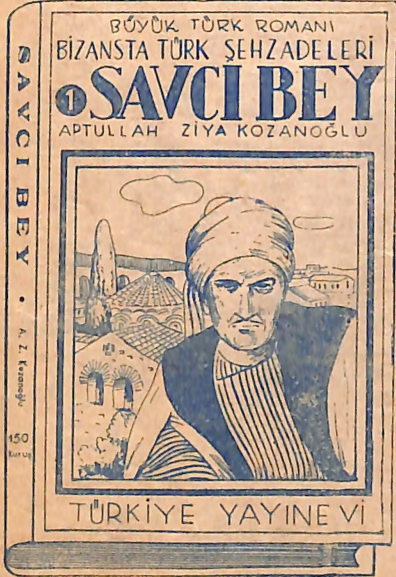
— Ne olacak? Kurtuldu. Meğer atlarını rehin olarak gösterip gösterip de borç para istediği insan kimmis, biliyor musun? Bayan Fabya Cenkins! Tabii babasından alacağını istemedi ve atları da satıp epeyi birşeyler kazanarak babasının borçlarını ödedi.

Teri Salivan acı acı başını sallıyarak hikâyesini bitirdi:

— Tabii Misis Fabya Cambo'nun ilk işi de, bana yol vermek oldu. O sersem Cambo, evlendikten sonra karısına yarış meselesini baştan aşağıya anlatmamış mı?

TÜRK ROMANLARI

TÜRK ROMANLARI MİLLÎ TERBİYE VERECİK, MİLLÎ KAHRAMANLIKLARIMIZI AŞILİYACAK ESERLERDİR

YAZAN : APTULLAH ZİYA KOZANOĞLU

OSMANLI İMPARATORLUĞUNUN KURULUŞ
DEVİRLERİNE AİT VAK'ALARI ANLATAN BU
ESER DÖRT RENKLİ BİR KAPAK İÇİNDE
CİLTİ OLARAK 196 SAYFA VE 15 BÜYÜK 34
KÜÇÜK RESİMLE SÜSLÜ OLARAK ÇIKMIŞTIR.

FİATİ : 150 KURUŞTUR.

YAZAN : APTULLAH ZİYA KOZANOĞLU

BU KİTAP, TÜRK BAHADIRLIĞINI, TÜRK
GÜCÜNÜ BÜTÜN KUDRET VE KUVVETİ İLE
ANLATAN BİR KAHRAMANLIK DESTANIDIR.
DÖRT RENKLİ NEFİS BİR KAPAK İÇİNDE
VE RESİMLERLE SÜSLÜ OLARAK ÇIKMIŞTIR.

FİATİ 100 KURUŞTUR.

ÇIKARAN:

